



Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

4
ODDER

HØJSKOLE



Aarskrift

1940

S. tons
Pædagogisk Studiensamling
København V.

Aarskrift
for
Odder Højskoles Elevforening
1940



Udgivet af Elevforeningen

20. Aargang

Stiens
Pædagogiske Studiesamling
København V.

H

1940.
TH. ERIKSENS BOGTRYKKERI - ODDER
Telefon 399.

Siftes
Pædagogiske Studiensamling
København V.

Livets Farver.

Sortegraa er Skyen.

Men Himlens Hvælv er blaa.

- Ak, men under Skyen
vi Jordens Børn skal gaa.

Sortegraa er Mulden.

Men Græsset lysegrønt.

- Ak, men Græsset visner.
Vor Vinter er begyndt.

Sortegraat er Staalet.

Men Guld det er gult.

- Ak, men Staalet blinker,
og Guld det ligger skjult.

Sortegraa er Verden.

Men Fredens Due hvid.

- Ak, men Verden øder
sig selv i Had og Strid.

Sortegraa er Døden.
Men Blodets Farve rød.
- Ak, men Kinden blegner
i Synd og Sorg og Nød.

Livets Sol! O, vis dog,
at du endnu er til!
Vis i Jordens Taarer
dit Regnbu-Farvespil!

Spred vort Hjertes Mørke
i en velsignet Stund,
Herre god, ved Lyset
af Ordet i din Mund!

JAKOB LYKKE.



Giv os i Dag vort daglige Brød.

Føden og Klæden nok vi faar
af ham i Morgen som i Gaar.
Og naar hans Sol for dig gaar ned,
arver du al hans Herlighed.
O Gud ske Lov!

J SLUTNINGEN af det 18. Aarhundrede herskede der stor Arbejdsløshed og social Nød i England paa Grund af Maskinteknikkens Indførelse. Dette gav Anledning til, at den engelske Nationaløkonom Robert Malthus i 1798 fremsatte en Teori om, at Produktionen af Fødemidler ikke kunde holde Trit med Menneskenes Formerelse, Han fremstillede Forholdet mellem Folketal og Mængden af Fødemidler saaledes, at Menneskene formerede sig efter en Kvotientrække (2 - 4 - 8 - 16) medens Fødemidlerne kun forøgedes efter en Differensrække (1 - 2 - 3 - 4). Malthus' Skrift vakte en vældig Opsigt, og der blev i dybeste Alvor foreslaaet at gribe til det Middel at dræbe en vis Procentdel af de nyfødte Børn.

Udviklingen siden den Tid har ikke bekræftet Teorien. Dels har Befolkningens Tilvækst ikke været saa stor, som Malthus regnede med, men særlig har Produktionen af Fødemidler været langt større, netop paa Grund af de tekniske Hjælpemidlers Udvikling, og saa er Forholdet endda blevet dette, at skønt Europas Befolkning er steget fra 188 Millioner omkring Aaret 1800 til ca. 500 Millioner nu, er Levefoden — ikke mindst i den sidste Menneskealder — sat betydelig op i alle Samfundsklasser. Og saa kunde der endda føjes til, at det er saa langt fra, at alle Muligheder er udtømte. Der ligger store Landomraader Verden over, som let kunde bringes til at yde et mangedobbelt Udbytte.

Trods denne Rigdom fra Naturens Side er der alligevel Mennesker, der sulter; selv i civiliserede Lande er der mange Mennesker, der i vor Tid gaar i Angst for det daglige Brød, og helt ubegrundet er denne Angst vel ikke, naar man daglig hører om, hvorledes Landene imellem med alle til Raadighed staaende Midler søger at hindre hinanden i at faa disse Livsfornødenheder.

Det er en Følge af Krigen, vil man sige; jeg vil hellere sige, det er Aarsagen til Krigen. Jeg behøver jo kun at minde om, at man for nogle Aar siden sænkede Brasiliens Kaffe i Havet, brændte Amerikas Hvede og destruerede de danske Køer, medens man samtidig i Bladene kunde læse om, at i Kina døde Millioner af Sult, alt dette var Krigen da ikke Skyld i.

Nej, Aarsagen maa nok søges i Menneskenes hele Indstilling overfor hinanden og overfor disse Livsfornødenheder. Man har levet sig ind i Guds Gavnildhed gennem Naturen som noget selvfølgelig, det var bare Fordelings-spørgsmaalet, der skulde ordnes, og det kunde man saa udmærket selv klare.

Har det ikke været det, der har været Grundlaget for Verdenspolitiken i mange Aar? Man begik blot den Fejl, at man altid først tænkte paa sig selv, og man glemte at tage Vor Herre med, man glemte at bede om det daglige Brød, og man glemte nok ogsaa at takke for det.

Det er mod denne Egenkærlighed og Egoisme, at Kampen skal føres, hvis Forholdene i Verden skal bedre sig, og der kan vi saa vist godt begynde med os selv.

Ja, hvor er Menneskene nogle sære Skabninger. Har vi Heldet med os en lille Tid, straks er Egoismen der og hvisker til os om vor egen Storhed og Godhed.

Det er desværre saa sandt som Ambrosius siger:

Saa hidser en Medbør det nedrige Sind,
ja puster i Hjertet Dumdristighed ind;
vil Fasten kun føje vor Attraa og Øje,
straks blæses vi op af en ønskelig Vind.

Giv os i Dag vort daglige Brød. Den Bøn er ikke overflødig. Det er først, naar man rigtig kommer til at tænke over, hvormegget denne Bøn i Virkeligheden rum-

mer, at man rigtig forstaar, hvor nødvendigt det er at bede den, og saa sker der dette mærkelige, at Angsten forsvinder, og man faar Tryghed og Fred i Sindet, den Fred, der overgaar al Forstand, for det har ikke noget med Forstand at gøre. Menneskene kan være saa kloge og forstandige, de være vil, de kan dog ikke ordne det selv, fordi de mangler Kærlighed.

Vi er jo heller ikke sat her paa Jorden for at skulle ordne det, vi er her som Tjenere for at varetage den Gerning, Gud har sat os til, og han har lovet os, at han vil hjælpe os, naar vi beder om det, Vor Herre sagde jo: »Alt, hvad I beder Faderen om i mit Navn, vil han give eder«, og vi ved, at han gaar ikke fra sit Ord. Han vil ogsaa give os vort daglige Brød, naar vi beder om det, det kan vi være trygge for. Skulde vi da ikke være taknemmelige for, at der er sørget saa godt for os, i Stedet for stadig at klage og gaa i Angst for det daglige Brød. Ja, han har endog sørget saa godt for os, at han har givet os Anvisning paa, hvorledes vi skulde bede. I Fald derfor beder vi om alt, hvad vi trænger til.

Stol du kun paa dit Fadervor!
Lad dig derfra ej forlokkes!
Himmel og Jord engang forgaar,
aldrig dog Fadervor rokkes;
det er Guds Ord i Barnemund,
Klippe og Skjold i Farens Stund,
Pant paa Guds-Faderligheden.

Hjertelig Hilsen til alle Aarsskriftets Læsere med Ønsket om en glædelig Jul og godt Nytaar.

Marie og Elisius Johnsen.



Dansk Sang.

JDE sidste Maaneder er der gaaet en »Alsangs«-Bølge ud over Danmark. Den synes glædeligvis ikke at have lagt sig endnu. *Det* skulde jo heller ikke gerne ske. Men sine varigste Virkninger vil denne Bevægelse nu ikke faa gennem de store Stævner, nær saa meget som gennem Hjemmenes og de smaa Kredses levende Tilegnelse af vor rige Sangskat, gennem hyppig Brug af den i Fest og Hverdag. Det er med nogen Usikkerhed, vi vover at udtale Haabet om, at det danske Folk fra nu af maa blive et rigtig syngende Folk. Kan det Haab tænkes at gaa i Opfyldelse? — Man skulde synes, der fandtes visse gode Betingelser for, at det kunde ske.

Nogle andre Folk er vistnok mere »musikalske«, end vi. Men mon der er noget Folk i Verden, der har en saadan Guldgrube at øse af, naar Talen er om Sange og Salmer, der — og det gælder baade Ord og Toner — er i Pagt med det dybeste i Folkesjælen? I hvert Fald: vi *har* en Guldgrube.

Der har været visse Tider, hvor Strømmen flød særlig rigt, hvor store Skjalde og Tonedigtere kappedes om at frembringe de lødige Sange. Andre Tider har været fattigere i saa Henseende. Men saa har Forskellen kunnet udlignes ved, at den rige Tid holdt den mindre rige forsynet af *sin* Overflødighed.

Tager man den dejlige danske Højskolesangbog i Øjesyn, paa nærmere Hold, opdager man snart, hvor forunderligt dog nyt og gammelt her mødes i en festlig Enhed. Og især er der een Ting, man bemærker, nemlig, at der her ikke alene findes gamle Sange, som har været i Brug længe, og nye Sange, der lige er komne med,

skrevne, som de er, af Digtere fra vor egen Tid, men der er ogsaa Sange fra en længst svunden Tid, som først for nylig er blevene dragne frem af Glemselen, og, ved Hjælp fra en eller anden Tonedigter af Nutidens de bedste, har faaet deres gode Plads blandt de levende Sange.

Det minder næsten (undskyld Sammenligningen!) om Spildindsamlingen. I de saakaldte »gode« Tider har man Raad til at lade Værdier ligge ubrugte, som der kan blive Efterspørgsel efter, naar Tiderne bliver »onde«. Nu kommer de saa frem, og der er ikke Tvivl om, at de fleste af dem ikke mere faar Lov at gaa i Glemme, saa længe danske Hjærter slaar.

Hos ingen enkelt Skjald blandt de gamle vil der kunne ventes saa stort et Udbytte af en »Ransagning« som hos *Grundtvig*. Hvad *han* i sin Tid skrev, var ikke sødladne, ferske Ting, men kraftige, ramsaltede. Derfor har det kunnet taale at gemmes, og smager maaske endda særlig godt i en Stund, hvor Folkets Sjæl instinktmæssigt foretrækker det saltede for det ferske, det kraftige for det idylliske.

Et enkelt storslaaet Eksempel skal der her gøres opmærksom paa. Det er Sangen: „*Kærlighed til Fædrelandet*“, som staar i den nye Højskolesangbog (Nr. 492), men som vi ældre slet ikke har kendt fra *vor* Ungdom. Den er, som ogsaa Noten i Sangbogen oplyser, »skaaret ud« af et Digt fra 1853, »Den danske Nødvendighed«. Man skulde ellers tro, den var fra i Aar! Klarere og varmere kan det ikke forkyndes, at Kærligheden ogsaa med Hensyn til et Folks Fremtid er den stærkeste Magt. Lige i Synet paa den almindelige storpolitiske Opfattelse, som for Tiden synes at skulle beherske Europas Fastland, den, at *Magt er Ret*, slynger den 70-aarige danske Skjald den Paastand, at

»i Kærlighedens Rige
Ret og Magt gaar Haand i Haand«,
knytte som hinandens Lige
frit Fuldkommenhedens Baand.

Det er ikke et Udslag af en Teori hos den gamle, men det hører med til hans Tro paa den Aand, der taler »Him-

lens Tungemaal«, og som forkynder, at »Himlens Nødvendighed heneden«, i Modsætning til »Verdens Nødvendighed af Staal«, netop er Kærligheden. Det bliver »Himlens Nødvendighed«, der kommer til at gælde, ikke Verdens.

»Derfor, hvad end Verden siger,
og hvad Verdensmagten vil,
staar og falder Jordens Riger
dog med Kærlighedens Ild:
Hvor *den* blusser, bor Livsgrøden,
hvor *den* slukkes, hersker Døden!«

Danmarks Frelse og Fremtid beror derfor — i 1940, saavel som i 1853 — paa, at Kærlighedens Ild ikke slukkes. Derfor gælder det os alle, naar Skjalden udbryder:

»Blus da op i Lys og Lue,
Danmarks gamle Kærlighed!«

— Tonedigteren *Oluf Ring* skal have mange Tak, fordi han ved sin ægte danske Tone har gjort det let for Grundtvigs Vers at flyve ud i Folket og faa Liv paa Folkets Tunger.

I en Uvejrstund som denne maa et lille Folk søge at værne sit dyreste Eje ved de Midler, som dertil maatte være egnede. Derom er (næsten) alle Danske enige. *Staalet* har vi mistet Tilliden til. Men *Kærligheden* tror vi paa fremdeles. Gud styrke os i den Tro og lade os se, eller i det mindste skimte, den Solskinsstund forude, da Kærligheden, maaske ad store og underlige Omveje, aabenbarer sig som den sejrende Magt! —

Vennenhilsen til gamle Odder-Elever og andre Venner af Odder Højskole, som faar disse Linjer for Øje!

Jakob Lykke.



Slut tættere sammen.

VED et Menighedsmøde i en Valgmenighed for nogle Aar siden lagde Menighedens Præst Forsamlingen ovenstaaende Ord stærkt paa Sinde. Kort Tid efter blev han syg og døde, De tre Ord blev altsaa paa en Maade hans Testamente til Menigheden.

Der kan til alle Tider og under alle Forhold være Grund til, at vi besinder os paa Sammenslutning i Stedet for Splittedhed. Siden d. 9. April synes der da ogsaa at være en dybere Forstaaelse af dette i vort Folk. Det, som har været vor Ejendom i umindelige Tider, ser vi nu ligesom i en ny og herligere Glans. Det er Angsten for at miste det, som gør dette. Naar Talen er om det fælles Folkehjem og alle dets dyrebare Værdier, gælder jo nemlig den samme Lov som overfor det enkelte lille Hjem. Gaar alt godt, og Solen skinner over Hjemmets Liv, kan Familiens Medlemmer trods dette eller altsaa netop paa Grund af dette kævles og strides om Smaating og undertiden komme langt fra hverandre. Men den Dag, Lynet slaar ned, og Sorgens Engel gaar gennem dette Hjems Stuer, flyver de alle til Reden, tager hverandre i Haanden og erkender nu med Taarer i Øjet Værdien af det, de har mistet.

»I mine Brødres Hjerter først nu jeg læser ret, vel er vi alle svage, men ingen ganske slet.

O, kunde vi her nede saa klart i andre se, som i vort eget Indre, vi gjorde dem ej Ve.

I hver jeg mig genkender, i store som i smaa, o, skal vi da i Døden hinanden først forstaa!»

»De store Sorger er Hjertets Drivhuse«, siger et gammelt Ord.

Den 9. April gik Sorgen for Alvor hen over Danmarks Land og Folk. Det skulde altsaa til, for at vi kunde faa begyndt at vinde Værdierne tilbage i forøget Omfang. Nu forsøger man fra de fleste Sider af ærlig Vilje at lægge Smaatingene til Side og samles om det ene store: Danmarks Fremtid!

Et Udslag af denne Trang til Samling og Fællesskab er vel nok de store Sangstævner, som i Sommer har været afholdt over det ganske Land, og Dansk Ungdoms Samvirke, som har faaet Tilslutning fra snart alle Lejre med Undtagelse af K. F. U. M. og K., der paa farisæisk Maade i Lighed med deres sølle bibelske Forbillede har valgt at staa for sig selv, slaa sig for Brystet og takke deres himmelske Far for, at de da heldigvis er bedre end Landets øvrige Ungdom! Denne Isolérthed er værst for dem selv. Og der er kun det gode at sige om den Sag, at det er ikke Ungdommen, men denne Ungdoms gamle Førere, som har valgt dette Staasted. —

I det offentlige Liv er der ogsaa indtraadt en Forandring. Forhandlingerne glider lettere, og man viser større Forstaaelse af hverandres Synspunkter. Vi har ligesom lettere ved i Fællesskab at faa Øje paa de Ting, som binder os sammen, end paa det, som skiller. Og enhver ærlig dansk Mand og Kvinde bør med den dybeste Foragt vende Ryggen mod alle onde Splittelsesforsøg i Danmarks Skæbnetime og støtte de Kræfter, der kalder til Samling og Samarbejde. Kun saaledes gavner vi vort Folks Fremtid og støtter vort Lands Sikkerhed. —

Men — selv om vi altsaa under de nuværende Forhold maa glæde os over alle gode Samlingsresultater, maa vi ikke glemme Hostrups Ord:

»Lad det bryde! lad det gære!
stem ej Strømmen! taal dens Brag!
den vil bære Grøde til en Sommerdag.«

Vi Danske egner os ikke for Ensretning. Færdigsyede Meninger og Anskuelser frabedes. Vi ønsker selv at tumle med Problemerne og finde den Form, som passer bedst for os som fribaarne danske Mennesker. Vi ved nemlig, at den Dag Pressen, som bør være Ideernes frie Tumble-

plads, lænkebindes af Censuren, den Dag, man ophæver de Love, som sikrer Folket Talens frie Brug og Videnskabsmændene Forskningens Frihed, da bliver Sandheden hjemløs paa Jord. Og den Dag, man sætter Bom for Diskussionens Frihed, standser man samtidig ethvert Fremskridt og enhver Udvikling.

Og een Ting til maa ikke glemmes i denne Samlingens Tid. Det maa ikke blive ved Stemninger. Smukke Sange og kønne Talemaader gør det ikke. En skabende Foretagsomhed maa bryde igennem og føre frem til en banebrydende Nyindsats. Nu maa Arbejdsløsheden afskaffes. Nu maa ingen Stand berige sig paa de andres Bekostning. Nu maa vi i den Vinter, vi gaar i Møde, dele broderligt med hinanden de faa materielle Goder, vi faar at dele. Og nu skal det vise sig, om der er Mænd og Kvinder i dette Land med en saadan Kærlighed til deres nødstedte Landsmænd, at de selv kan give Afkald, og med Bevidstheden om et Ansvar, der rækker over alt, hvor danske Mennesker bor og bygger. Kun saaledes er der Haab om at komme igennem den nuværende strenge Tid og faa skabt et nyt og bedre Danmark.

C. P. Corneliussen.



Naturens og Historiens Tale om Djursland og Mols.

FOR et Øjeblik vil vi glemme os selv og vore daglige Bekymringer over Kjolesyning — Kalorier — Stilskrivning — Bekymringer over Breve fra Vennen, der ikke kom o. s. v., og leve en kort Stund i Øjeblikket, hvor 2 og 2 er 5.

Vi vil ud, aa saa langt — langt — langt over de høje Bjerge — for at samle Styrke og Kraft til Hverdagen med dens Krav og Opgaver — ud for at samle de »A, B og C« Vitaminer for Sindet, der gør Hverdagen værd at leve.

»Ja, hvor er Livet dog trods alt herligt«, hørte jeg en af Sommerpigerne sige, da vi asede os frem ad de sandede Veje gennem Bakkerne paa Mols, mens andre svedte Tran og mente, Turen kostede rigeligt Arbejde; men husk saa paa, at Værdierne erhverves kun ved Offer, det kan være i Form af Sved, Anstrengelse, Penge o. s. v. — ved at ofre vort eget for at komme i Besiddelse af noget, der er større end vort eget.

Jeg tror, vi alle paa Sommeskolen var indstillet saadan, eller i hvert Fald blev det, da vi en Julimorgen startede til Djursland og Mols paa en 4-Dages Cykletur. Det var vor Hensigt at opleve Naturens og Historiens Tale fra et Stykke Danmark, der i høj Grad har Betingelse for at kunne fremkalde en saadan Oplevelse af Land og Folk fra Fortid til Nutid. — Længe havde vi glædet og forberedt os til denne Tur, og knap kunde der ventes til sidst i Juli, men vi maatte vente.

For i Julisol, naar Gyvelen og Lyngen blomstrer, og Kornet staar modent, er det, man skal besøge Mols.

Her er alt, hvad Danmark ellers splitter ad i smaa særprægede Partier, samlet paa et Sted. Her findes alle Former og Formationer af dansk Naturejendommeligheder.

Den røde Lyng, den gule Gyvel og det blaa Hav — er den Farvetreklang, der giver Landskabets svungne Linjer en egen magtfuld Karakter en saadan Julidag, naar »Loke saar Havre«. — Ikke underlig at dette farverige magtfulde Landskab har draget en hel Koloni af Kunstnere til sig.

Her er Motiver for en ægte dansk Kunstner, for den, der har elsket sig glad i Dansk Natur, og hvis Sind er modtageligt for Naturens Rytme, for den, der kan give et *Ekko* af Menneskets Oplevelse i Mødet med Naturen.

Allt, hvad vi er vokset sammen med i dansk Natur og lært at holde af, fordi vor Sjæl var knyttet dertil, tager her hinanden i Haanden og favner enhver, saa ingen, hvorfra de end kommer, føler sig fremmed i dette Landskab — undtagen Bornholmerne, da Urfjeldet ikke findes, men saa er det vist ogsaa sagt.

Her er den fede Moræneler med bugnende Hvedemarker, og her er solsvedne Flyvesandsagre, hvor Glimmer og Kvarts faar Refleks af Solen, og hvor Faarene gaar søgende omkring for at finde det nødvendigeste til Livets Ophold. Og der er frodige, grønne Engdrag, hvor Præmiekvæget ligger og tygger Drøv mellem spraglede Engblomster og saftigt Græs.

Ved Siden af de dystre, dunkle Granskove, hvor Grænerne staar himmelstræbende i Rækker som Søjler i gotiske Kathedraler, findes friske, svale og kuplede Løvskovs med solplettede Skovstier, der bugter sig som Snoge gennem det hvide Anemontæppe.

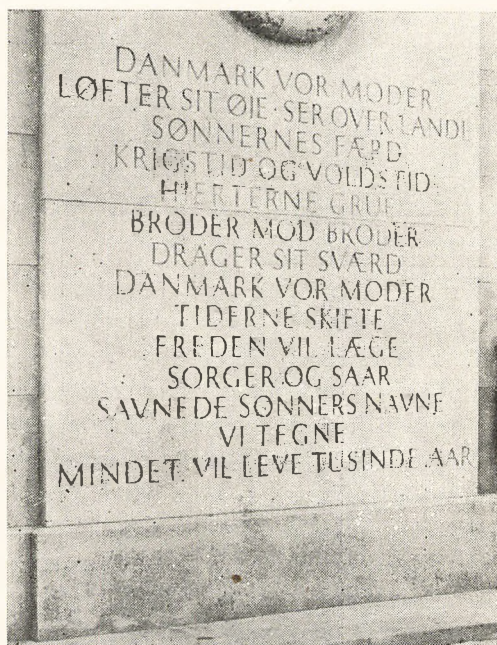
Som en Kontrast til de vindomsuste Marehalmstryder ved Grenaa og Katholm Strand rejser de monumentale hvide Kridtklinter sig lodret og majestætisk op af det blaa Hav ved Sangstrup og Karlby.

Snart fanges Øjet af mægtige Geledder af sorte Tørvestakke ud over de vidtstrakte, sumpede Moser og snart af sivkransede Kær med Kæruld og Dunhammer.

Ja, hvorfor nævne mere, her er alt, hvad der kan

faa Menneskesjælens Sangbund til at klinge igen og give Ekko.

Paa Vejen dertil standser vi op ved den smukkeste af alle Verdens Krigsmindesmærker, den cirkelrunde Mindehal, hvis Kalkstenskvadre, der er hentet hjem fra Nordfrankrigs Slagmarker, er fyldt med 4200 faldne Dan-skes Navne. Midt for Indgangen ses en Stele med afdøde Statsminister I. C. Christensens smukke Mindeindskrift. Og vi læser det ogsaa i Mindet om vore Brødre, der faldt den 9. April.



De fire Relieffer: Afskeden - Krigen - Freden og Hjem-komsten af Axel Poulsen taler sit eget tavse og alvorlige Sprog. Det var i Gaar, det er i Dag, det er maaske igen om tusinde Aar.

Samme Aften naar vi Kalø Slotsruin ad samme bro-lagte Kampestensvej, som Erik Menved, Erik Banner, Gustav Vasa og mange siden dem har vandret, kørt eller redet.

I de gamle Spor bliver det forgangne nærværende og forvandles i unge Sind af 1940 til Næring og Styrke i Troen paa en Fremtid som et selvstændigt Folk. Denne Forbindelse mellem Højskole og Historie maa der altid være hvis Ungdommen skal kunne staa sig i Kampen for Fremtiden.

Endelig naaede vi op paa Toppen af Ruinen, men nu er det ved at skumre; Duggen ligger over Engen, Sol-sorten fløjter sin Aftensang i de gamle Træer ved Vold-graven; Duften af Spirea fra Voldskraaningen naar op til os. — All fanges ind af levende Ungdom i den lyse, lette Sensommeraften. Den dybe Følelse af Aften og Hvile, af Rum og Dybde, af *da, nu* og *efter* sniger sig ind paa os.

Omgivelserne har gjort Sindet modtageligt, saa Ste-nene synes levende, og Ruinerne faar Mæle.

Døde Mennesker kan ikke gaa igen, det ved vi godt, som H. C. Andersen siger.

Men Mennesker kan komme til at staa i en personlig Kamp for eller imod Tiden eller helt udenfor, saa det bliver Skæbne ogsaa Landsskæbne, og ud af denne Kamp skabes det, der i hvert Fald kan gaa igen.

Kaløs Skæbne bliver Danmarks Skæbne. Kalø bygges af Bønder, godt nok under Tvang af Erik Menved — ned-rives af Kristoffer II, der ogsaa pantsatte det meste af Landet — bygges op af Valdemar Atterdag, under hvem Danmark igen opstod. —

Riget, der bygges, der pantsættes til fremmede, rejses i Troen paa, at i Morgen er der *atter* en Dag. Det er Kalø's Tale til os i Dag.

2. Dag — Turens strengeste, varmeste, men ogsaa den mest indholdsrige Dag, blev indledet med Morgensang »ved, paa og i« Danmarks største Runddysse ved Knebel. Det var ikke til at blive færdig med at synge denne Som-mermorgen. — Havet, Landet, Dyssen, ja, Solen, — alt vilde prises denne Morgen.

Paa dette Sted blev Oldtid og Stenalder fyldt med le-vende Mennesker, hvis Kamp ogsaa blev vor Kamp i Dag, men med Tidens Forhold som Baggrund.

Over Thinghulen naar vi endelig vort Maal — *Trehøje*, hvorfra vi har Udsigt ud over et af de ældste og kraftigste, mest storslaaede og afvekslende Landsdele i vort Land. Ingen Steder er Danmark saa rig paa Naturejendommeligheder som her, og faa Steder taler Fortiden stærkere.

Rundt omkring os har vi de gamle Istidsvolde, Morænebakkerne i Mols-Bjerge, der mere end noget andet Sted i Danmark har efterladt Landet i sin vilde og ubørte Skønhed.

Over os paa *Trehøje* har vi den marineblaa Himmelhvælving med enkelte hvide, spredte Bomuldsskyer, og under os har vi det af Bakker og dybe, kratbevoksede Slugter og Render, vidunderskønne af Urkraft bølgeførmede Landskab omkransede af Vigene — Kalø-, Knebel-, Begtrup- og Æbeltoftvig, — der sender sine af Himlen farvede dybblaa Tunger langt ind i Landet. Har man een Gang set og oplevet dette Natursammenspil, da vil det ligge og lege i Mindet som et skønt Stykke Danmark, — et Billede, man aldrig glemmer, og som man stadig længes imod, fordi der var Poesi over det.

Denne Dag, der i Fremtiden er sikker paa en Plads i vor Erindring, sluttede af med Indtrykket af »gode gamle Dages« Idyl i »Lilleputbyen« Ebeltoft, der med sine smaa hyggelige, lidt skæve Dukkehuse og Legetøjsraadhuset og de morsomme Trappegelændere, der naar helt ud paa den snoede og bakkede Hovedgade med Fortovet midt paa selve Kørebanen, gjorde os til kaade Piger og Drengene, der ikke rigtig vidste, hvordan vi skulde te os.

Med alle disse Indtryk sover vi ind paa Høloftet i Edith Niensens Hjem for at samle Kræfter til den nye Dag, der gik over Jernhatten, Bøndernes Fæstning mod Rigets Marsk, Stig Andersen, der havde en Fæstning paa Øen Hjelm, som vi lige kunde skimte ude over Vandet. Videre gik det mod Godset Rugaard, hvis Ejer i det 17. Aarhundrede var »den gale Arenfeldt« eller »Heksejægeren«, som han ogsaa kaldtes.

Her i Smededammen var det, han lod »svømme« Hekse for at afgøre, om de var Hekse; kunde de svømme, var de det og skulde brændes, (heldigt for Jenny Kammergaard, at hun er af saa sen Aargang) og kunde de ikke, gik de til Bunds.

Den byggeglade Renæssanceadel oplevedes ogsaa gennem de mange rødmurede Renæssanceslotte, vi standsede op ved paa vor Vej til Djurslands Husmandsskole, der blev vor Turs nordligste Vendekreds.

Odder — Djursland — Odder

Rejsen var slut,

og hvad var saa Resultatet, ja, hvad ved jeg. Men et lille Stykke af Danmarks Tilblivelse og af det danske Folks Historie fra Oldtid til Nutid blev i fire Dage levende for os, saa levende, tror jeg, at vi anede Slægtskabet med i Gaar og følte Forpligtelsen i Dag overfor vort tusindaa- rige Land og Folk.

J. Sloth-Nielsen.



Korsets Træ.

En Paaskelegende. —

KORSET har alle Dage i Menneskers Tro og Overtro været det Redskab, hvorfra Lidelsen og Kampen udgik, den Kamp, der førte til Sejr over Død og Grav.

Bernhard af Clairvaux taler om „Korsets Gaade“, og saaledes staar det for os: underlig, gaadefuldt og uforklarligt som et Modsigelsens Tegn: Kærlighedens og Hadets, Lysets og Mørkets, Livets og Dødens, et Tegn som ingen alvorlig Kristen, der tror paa det sejrende Liv, kan komme uden om. Det er saa magtfuldt, at det onde maa vige for det, og hvad der er signet med Korsets Tegn er fredlyst.

Ikke saa underligt at dette Tegn er blevet de kristnes hellige Tegn, under hvilket der skal sejres. Med det er Menneskeslægten i de skiftende Tider blevet signet lige fra Døbefonten til den er lagt i Mulde.

Det er heller ikke underligt, at der findes en Mængde legendariske Optegnelser om Korset, men Legenden om „Korsets Træ“ er uden Tvivl den, der i Aarhundreder har grebet Menneskers Sind stærkest. Den findes i mange pragtfulde prentede Haandskrivelser, og dens Begivenheder er afbildet i Kirkernes Kalkmalerier og Kirkerudernes brogede Mosaik.

— Og nu saa Legenden. —

Uden for Jerusalem stod paa Kong Salomons Tid et mægtigt Træ, der ragede op som en Konge over alle andre Træer. Dets Oprindelse var ældgammelt, og dets Historie var ligesom indvævet i Slægtens. Saa man nøje til, kunde det se ud, som om den mægtige Stamme engang havde været delt i tre. — Sagnet gik da ogsaa, at Seth engang i Tidernes Morgen havde faaet tre Kerner af Keruben i Paradisets Have. Han var paa sin Faders Bud vandret til Haven for at hente den „Barmhertighedens Olive“, som var

lovet Adam og Eva i det sidste Møde med Gud, forinden den gyldne Port lukkede sig for dem. Dette Løfte var blevet dem til en Livsens Trøst under deres Vandring i den store tomme og slidsomme Verden med dens Sorg og Smerte, og hvor tilsidst Døden ventede dem.

Da Seth langt om længe stod foran Paradisets gyldne Port, aabnede den sig for ham, og han fik et straalende Glimt at se af Glansen fra den Have, hvor hans Fader og Moder engang havde levet i en frydelig Tilværelse i Samliv med Gud.

Men det var for Seth, som om Glansen udgik fra et Barn, han saa inde mellem Grenene paa det store, løvrige Livets Træ.

En Røst lød til ham:

„Gaa hjem Seth, jeg giver dig tre Kerner med til din Fader. Naar du om tre Døgn atter træffer ham, er hans Liv udrundet, men sig ham, at du har set Barnet, Guds Søn, der soner dine Forældres Synd. Han skal bringe dig „Barmhertighedens Olie“, naar Tidens Fylde kommer“.

Seth bragte sin døende Fader Engelens Bud, og Adam smilede lykkelig, som den, der smiler gennem Taarer. Han udbrød:

„Nu er jeg træt og har levet længe nok, tag nu, Herre, min Sjæl“. Saa lukkede han for stedse sine Øjne. —

Paa Golgatha's Høj begravede Seth ham, og lagde i hans Mund de tre Kerner fra Paradisets Have.

I Tidens Løb groede der tre Skud op, det ene en Cypres, det andet en Ceder, og det tredje en Pinje; men det var som de ikke ret vilde vokse og trives. —

Saaledes stod de, indtil Moses engang fandt dem og saa i dem den hellige Treenighed. Han tog dem med sig paa den store Vandring, plantede dem ved Foden af Taboris Bjerg og fik sin Grav under deres Skygge.

Vel slog de smaa Kviste Rod, men der var stadig ingen Voksekraft i dem. Uanset stod de i Hundreder af Aar og lignede smaa forkrøblede Skud, som hverken Døden eller Livet kunde faa Bugt med.

Tider kom, og Tider gik. —

David var blevet Konge, og engang han kom til Taboris

Bjerg blev det aabenbaret for ham, at de smaa Kviste, der stadig stod og svajede for Vinden, stammede fra Paradisets Have, og at han skulde føre dem med sig til Jerusalem. Der vilde de vokse og blive et mægtigt Træ, hvortil Slægtens Frelse engang skulde blive knyttet.

David plantede Kvistene paa et vandrigt Sted, byggede om dem et Hus, saa de kunde gro i Fred, og nu voksede de hurtig op til et mægtigt Træ. Grenene slyngede sig ind i hverandre, de tre Stammer groede sammen til een, og ingen havde endnu set saa skønt og vældigt et Træ som dette. Sagnet om det gjorde vel sit til, at det i Menneskers Fantasi blev som et Afbillede af Livstræet i Paradisets Have. Under dets Krone var der Fred og Stilhed og Skygge for den brændende Sol. Naar David var tynget af sin Synd, søgte han ud under Træet og bad i sin Kvide om Tilgivelse hos Gud.

Egentlig havde det været Davids Tanke at bygge Herren et Tempel, men det blev hans Søn, Salomon, der kom til at udføre det.

Under Byggeriet hændte det, at Bygmesteren kom til at mangle en Bjælke, der var en Alen længere, end ethvert andet Stykke Tømmer, der kunde skaffes til Veje.

Længe ledte man efter et Træ, hvoraf Bjælken kunde udsaves, men det syntes forgæves. Man havde nok set paa det mægtige Træ, Davidstræet, udenfor Jerusalem, og det kunde ogsaa godt bruges, men det var ligesom blevet hele Folkets Eje, og saa var der jo det, at der var knyttet sære Sagn til det, som rakte langt ind i Menneskeslægtens Historie, og endelig var der jo ogsaa Profetien om Slægtens Frelse, der var lagt hen til det.

Alt dette gjorde, at man kviede sig ved at fælde det. Men da intet Træ kunde findes, der havde de rigtige Maal, gav Salomon Tilladelse til, at Træet maatte hugges om.

Det blev tilhugget som Bjælke i det nøjagtige Maal, der krævedes for Templets største Vidde. Men da den efter megen Besvær blev lagt i sin Plads, passede den alligevel ikke, flere Gange forsøgte man, men snart var den for kort, snart for lang. Man undrede sig derover og gjorde sig sine Tanker derover.

Da man umulig kunde faa den til at passe i det paa-gældende Sted, mente Tømremesteren, at den kunde bruges til at bære den anden Tagbygning. Man rejste Bjælken over Ende, og det syntes et Øjeblik, som dens Plads virkelig var fundet: men pludselig rettede den sig op, og med et Brag styrtede den store Tagbygning ned og knustes i sit Fald.

Hvad var der med den Bjælke? Hvorfor nægtede den at lade sig bruge i Bygmesterens Planer? Var der skjulte villende Kræfter i den?

Det var Spørgsmaal, der blev udtalt vidt og bredt, men ingen kunde give Svar.

Solomon harmedes over Bjælken og bar den selv ud til Kedrons Bæk for der at lægge den som Gangbræt, saa baade ondt og godt kunde træde paa den.

Der laa den i mange Aar og blev glemt. —

Saa var det Dronning Saba fra Arabien kom paa Besøg i Jerusalem Salomon viste hende al sin Pragt, og hun undrede sig saare.

Paa deres Vandringer førte han hende over Kedron. selv gik han rolig over Gangbrættet. Men Dronningen, der var synsk, saa Bjælken rejst som et Kors og Verdens Frelser hængende paa det. Hun var af den Grund ikke til at formaa at træde paa Bjælken, men løftede sine Klæder og vadede barfodet over.

For at dette ikke skulde ske, at Jøderne skulde korsfæste Guds Søn, lod Salomon Bjælken kaste i et dybt Hul, tildækkede det med Jord, at ingen skulde finde den.

Atter gik Aarhundreder i Tidens store Hav.

Jødefolkets dybe Demoralisation, dets Frafald fra Gud førte store Ulykker over det. Krige og Forfølgelser truede med helt at udslette det. Af det Folk, som Gud Herren kaldte sit Ejendomsfolk, var der kun faa, som holdt fast ved ham.

Og dog, da Tidens Fylde kom udgik Menneskeslægten Frelser af Jødefolket, den Frelser, som Seth i Tidernes Morgen havde set et Glimt af i Glansen fra Paradisets Have.

Dybt i Jordan laa Bjælken, hvis Oprindelse ogsaa kunde føres tilbage til Paradiset. Men Naturens Kræfter havde

lidt efter lidt skubbet den op mod Jordens Overflade, og af Vandstrømmen førtes den til Betesda Dam, hvor den sank tung af Jord til Bunds. Fra da af fik Dammens Vande helbredende Kraft og snart blev Betesda Dam et Tilflugtssted for værkbrudne og forkomne Mennesker, som der hentedede Kræfter og Sundhed, naar Vandene rørtes.

Saa indtraf den Paaskefest, da Jøderne dømte Jesus Christus til at dø Korsets Død.

De to Røvere, der blev korsfæstet sammen med Herren, var alt naglet til hver deres Kors.

Men Jøderne fandt, at det Kors, som Jesus skulde lide Døden paa, skulde være større og højere end alle andre Kors, et, der var en Konge værdig, som de sagde.

Den Mand, som havde Bestillingen at tildanne saadanne Kors, havde vanskelig ved at finde saa stort Stykke Tømmer, der havde de ønskede Maal. Men som han kom forbi Betesda Dam, saa han en stor Bjælke flyde omkring i Vandet. Det var den samme, som den Salomon vilde have benyttet i sit Tempel, men som nu fik en anden Anvendelse.

Tømmeren og hans Folk halede den i Land, dannede deraf et Kors, 7 Alen højt og Tværstykket 3 Alen. Det førtes til Golgatha's Høj, og Verdensfrelseren, Jesus Kristus, blev naglet til det.

Da skete den Profeti Fyldest, der engang var udtalt over de tre smaa Skud, hvoraf Korset var taget, at Slægtens Frelse engang i Tidens Fylde skulde knyttes til det.

Men netop paa det Sted, hvor Herrens Kors blev rejst, var Adam blevet begravet, og da Herrens Blod randt ned ad Træet, sivede det ned i Graven, og saaledes sonede den anden Adams Blod den første Adams Synd.

Det var den „Barmhertighedens Olive“, som Gud havde lovet Adam, da Paradisets Have lukkedes for ham, men nu blev Porten atter lukket op for Adam og hans Slægt.

Thorv. Madsen.

Glædelig Jul til alle gamle Elever, samt et godt Nytaar med Haab om lysere Tider for vort gamle Fædreland. Glem ikke at synge alle vore skønne Danmarkssange. *Th. M.*

Nyere Metoder til Undersøgelse af Jordens Indhold af Kali og Fosforsyre.

DE to vigtige Plantenæringsstoffer Kali og Fosforsyre har som bekendt den Evne at kunne bindes i Jorden, saaledes at der kan opsamles Forraad til en kommende Afgrøde. Hvorimod det ikke mindre vigtige Plante-næringsstof — Kvælstof — ikke kan bindes i Jorden, men skal bruges af den Afgrøde, hvortil det er udbragt, ellers udvaskes det og unddrager sig videre Nytte.

I de senere Aar er der udarbejdet Metoder til Bestemmelse af Jordens Indhold af den for Planterne tilgængelige Mængde Kali og Fosforsyre ved at udtage Jordprøver i Marken og indsende dem til Undersøgelse paa Laboratorier.

Udtagelse af Jordprøver til Bestemmelse af Jordens Kalktrang har været kendt gennem en lang Aarrække, og i Dag er der vel næppe mange Landmænd, der kalker deres Jord uden først at faa Reaktionstallet bestemt, det er derfor kun Kali- og Fosforsyreprøverne, der skal omtales i denne Artikel.

Dansk Landbrug har gennem den sidste Menneskealder gjort megen Brug af de lokale Gødningsforsøg, som bliver udført i Landbo- og Husmandsforeningerne, men der er den Gene ved disse Forsøg, at de nærmest gælder hos vedkommende Landmand, som har Forsøget liggende og kan ikke umiddelbart overføres til andre Driftsforhold eller anden Jordbonitet.

Derfor er det af stor Betydning, at vi nu kan faa Jorden undersøgt for Kali og Fosforsyre paa Laboratorier. Vi har herigennem en hurtigere Metode til at faa et Resultat. end ved Anlæggelse af et Gødningsforsøg.

Jeg vil dog hertil sige, at man skal ikke bedømme de lokale Gødningsforsøg som ubrugelige, tværtimod, uden de fastliggende Gødningsforsøg var Metoden med Jordbundsundersøgelserne paa Laboratoriet sikkert ikke kommet frem. Idet man først gennem Markforsøgene har lært, hvad et i Laboratoriet funden Tal betyder for Praksis. Jordbundsundersøgelserne og Gødningsforsøgene kan stadig supplere hinanden og herved stabilisere hinandens Resultater.

Tidspunktet for Jordprøveudtagning skal helst være efter 1. Oktober, da de paa Jorden staaende Afgrøder skal bort først; den bedste Tid vil jo nok være i Februar-Marts Maaned, men paa den Tid af Aaret kan man sjældent komme i Jorden paa Grund af Frost. Endvidere er det jo ogsaa af Betydning at faa Resultaterne frem, inden man skal have sin Gødningsplan i Orden og sin Kunstgødning indkøbt.

Selve Teknikken ved Udtagning af Jordprøverne kan udføres paa mange Maader, det gælder om at faa et saa godt Middeltal for vedkommende Areal som muligt.

Der kan bruges et Jordbor, som kan udtage en »Prop« i Pløjelagets Tykkelse, og hvor mange »Stik«, der skal tages til hver Prøve, er der ingen Regler for, men des flere »Stik« pr. Arealenhed des større Mulighed for at faa det bedste Gennemsnitstal. Hvor stort et Areal hver enkelt Prøve skal gælde for, afhænger en Del af Jordens Ensartethed og de enkelte Ejendommers Størrelse. Paa en stor Ejendom kan der tages flere Hektar til hver Prøve end paa en lille Ejendom, der skal selvfølgelig altid tages mindst een Prøve i hvert Skifte.

Ved Udtagningen med Jordboret kan Jorden efterhaanden fyldes i en Spand eller lignende. Naar man har faaet det passende Antal »Stik« (60—80 til hver Prøve) sammenblandes Jorden omhyggeligt, og heraf udtages den Mængde Jord, som sendes til Undersøgelse paa Laboratoriet.

Fra Laboratoriet faar vi et Resultat, d. v. s. et Tal for den i Jorden værende Fosforsyre samt Kali.

Disse Tal betegnes som Fosforsyretal (Ft.) og Kalital (Tk). Hvad forstaas nu ved disse Tal? Fosforsyretallet (Ft)

er et Tal, der angiver, hvor mange Milligram Fosforsyre beregnet som Fosfation (PO_4), der gaar i Opløsning, naar 40 g Jord rystes med Salpetersyre af en saadan Styrke, at Opløsningens Reaktionsstal sluttelig er 2,5. Kalitallet (Tk) angiver Jordens totale Indhold af ombytligt Kali, udtrykt i Milliækvivalenter pr. 2,5 kg Jord.

Populært sagt er disse Tal et Udtryk for den i Jorden tilstedeværende Mængde Fosforsyre resp. Kali, som kan komme Planterne til Gode.

Hvilken Værdi har disse Tal, naar man skal bruge dem i Praksis?

Fosforsyretallet er i Gennemsnit for danske Agerjorder 6, men kan variere fra 0—30. Er Fosforsyretallet under 3, finder man regelmæssigt stor Virkning af Superfosfat, medens man, hvis Fosforsyretallet ligger over 10 kun undtagelsesvis iagttager Virkning.

Kalitallet er i Gennemsnit for danske Agerjorder 6, men kan variere fra 0—20.

Naar Tallene for Fosforsyre og Kali er over 5—6, kan man som Regel spare paa disse to Gødningsstoffer, alt eftersom der skal en mere eller mindre kali- eller fosfor-syrekrævende Afgrøde i Jorden.

Det har jo altid en vis Interesse at vide, om der kan spares paa Indkøb af Kunstgødning, eller man skal endnu højere op med Kunstgødningsforbruget for at faa de dyrkede Afgrøder op paa højeste Foldudbytte, og det faar vi kun gennem Kendskabet til Jordens Indhold af de for Planterne nødvendige Næringsstoffer.

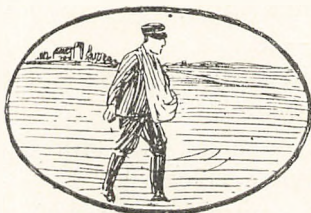
Særlig Interesse har Jordprøverne i disse Krigsaar, hvor det kniber med at faa Kunstgødning her til Landet, saaledes at vi kan give den Kunstgødning, der staar til Raadighed til den Jord, der har de laveste Tal, og ikke strø Kunstgødningen ud i Blinde.

Til Foraaret bliver Mangelen paa Superfosfat størst, idet Kali- og Kvælstofgødninger skulde kunne faas i normal Mængde. For de fleste Jorders Vedkommende er det sikkert godt, at det er Superfosfatet og ikke de andre to Gødninger, som skal undværes, idet Tilførselen af Superfosfat har været forholdsvis større end Kalitilførselen paa

de fleste Ejendomme. Hvor det vil knibe værst vil være paa den mest sandede Jord samt paa de vedvarende Græsmarker.

Afhjælpning af en Superfosfatmangel kan i nogen Grad gøres paa en indirekte Maade, ved at faa Jordens Reaktionsstal i Orden. En kalktrængende Jord vil som Regel ogsaa være fosforsyrefattig; dette behøver dog ikke at være Tegn paa absolut Mangel paa Fosforsyre, men ved at dette er bunden til visse Stoffer i Jorden, der er skadelige for Planterne. Naar der saa tilføres Kalk, bliver de skadelige Stoffer bundet til Kalken og herved frigøres en Del Fosforsyre, der kommer Planterne til Gode.

P. M. Dreisler.



Immer det dages —

HØJSKOLERNE og Hjemmene ud over Landet er i denne Vinter mørkelagt, ja, hele Danmark er mørkelagt, men bag de mørkelagte Ruder brænder der Lys — Lys, som jeg har den stærkeste Tro paa, vil lyse klarere og renere, naar vi engang igen kan fjerne disse Sorgens sorte Gardiner. —

Og dette Lys er Symbolet paa Haabet og Troen paa Danmarks Fremtid og Selvstændighed, og det næres ved Folkets Vilje til at eksistere som et selvstændigt og frit Folk.

Jeg kan ikke tro andet, end denne Vilje styrkes, jo mørkere det bliver — og Haabet og Troen maa ikke mistes, saa er vi fortabt. Vi maa hjælpe hinanden i fælles Samvirke at styrke dette Haab og denne Tro.

Er der nogen Haabet og Troen er stærk i, er det i Ungdommen, og den maa nødvendig mørkelægges for bestandig. Og I unge kan være forvisset om, at vi, der staar i Ungdomsarbejdet, af vort varmeste Sind og bedste Evne i den Tid, der kommer, vil være med til at bringe af den Olie og Kraft, der kan faa Lyset til at skære gennem den tykkeste Mørkelægning. —

Skam skulde slaa os, om vi bag det sorte Papir fandt det ret hyggeligt i vore Stuer og følte os afskaaret fra den Verden, der brænder omkring os, og ikke fattede den nye Dag, der gryer over Europa, hvor meget gammelt vil falde og nyt bygges op, om vi ikke förstod Fremtidens Usikkerhed — ikke bare for vor egen snævre lille Verden og Familierekreds, men Usikkerheden og trange Tider for det danske Folk i sin Helhed.

Vi fatter den, tror jeg, og modløs vil vi derfor ikke gaa den ny Tid i Møde. Enigt og samlet maa vi i Fællesskab

hjælpe hinanden at søge de Reserver frem, som Folket i Dag har Behov, søge de uendelige menneskelige og folkelige Værdier frem, som er vore Fædres danske Arv til os — Værdier, som vore Fædre gennem Danmarks tusindaarige Historie er blevet rejst ved, hver Gang de var ved at bukke under, Værdier, der gav dem den Tro og det Haab, der er en Nødvendighed for at bevare Land og Folk fri og selvstændig.

Derfor er det vel heller ikke tilfældigt, at Danmark er et af de ældste samlede Folk, det ældste Kongedømme, med det ældste Samlingsmærke i Verden, der findes. Det er heldigvis Værdier, der ikke er Rationeringsmærker paa, Værdier, der ikke bliver færre og ringere af, at fremmede ogsaa vil dele dem med os, Værdier der ikke kan jævnes og sprænges af Bomber og Ild.

Endnu har i vor Historie ingen fremmed Magt formaaet at mørkelægge denne Tro og dette Haab — Folkets evige Livsflamme — for vore Fædre; nej, den har ingen Magt, om den var aldrig saa stor, formaaet at slukke, den slukkes først, naar Folket ikke længere har Tro paa Danmark.

Den kan derfor kun slukkes af Folket selv.

Lad det ikke blive os, lad os være tro mod Danmark af i Dag, og det sker kun ved ogsaa at være tro mod Danmark af i Gaar.

„Kun den, i hvem Fortiden er stuvet op, har Fragt ind i Fremtiden“, som J. V. Jensen siger. —

Lad os ikke glemme, hvem vi er, at vi har Rod i et tusindaarigt Rige, og aabent vedgaa Arv og Gæld til det Danmark, der har fostret os, da ved vi ogsaa, hvor vi staar i Dag, og det skulde være sært, om vi ikke evnede som vore Fædre at forme, hvad der vil komme.

Vort Folks Fremtid afgøres ikke ved en Kamp mellem England og Tyskland, som adskillige tror, nej, vor Fremtid som Folk afhænger af, om vi selv ejer aandelige Reserver nok til, og om vi, hvis vi ejer saadanne Reserver, er i Stand til at forblive os selv og vor Fortid tro og derved lade disse Reserver blive Kraften i Fremtiden.

Har et Folk Reserverne i Behold og fundet Fodfæste i de bærende Værdier, da kan det ikke udslettes. Det kan

maaske blive besat eller undertvunget; Fredsbetingelserne kan blive det dikteret, og det kan blive delt mellem flere Stater, og saa kan det endda leve videre som eet Folk.

Hvad er det saa, der gør en Samling Mennesker til et Folk? Det er ikke Sproget, ikke de farvede Grænsepæle, ikke Love og Paragraffer, ikke Frihed, ikke Selvstændighed og Uafhængighed.

Alt det kan berøves af en fremmed Magt, og Folket kan leve stadigt. Nej, det der gør et Folk til et Folk, er Folkets Sindelag overfor hinanden og overfor det, det har kært; det er noget, der rækker ud over Sproget, Grænsen, Love og Paragraffer o. s. v., det er et folkeligt og aandeligt Fællesskab, som kun Folket selv kan sætte til.

Et Folk lever ikke, fordi det med Kanoner kan holdes uafhængig, og det dør heller ikke, fordi Staten gaar til Grunde, deles eller opluges, det har vi 56 Aars Erfaring for fra Sønderjydernes Historie.

Hvorvidt vi kan kaldes et Folk i Dag, vil vise sig i, om vi er store nok til og har det Samhørighedens Sindelag, der er en Nødvendighed for at finde hinanden bagom Partier og Grupper i vor fælles Skæbne og løse de fælles Opgaver, der ligger til os i Dag — Opgaver, der kun kan løses ved en Forstaaelse bagom det, der ellers i de normale Tider kan skille os ad indenfor de forskellige Befolkningsgrupper.

Maaske var den 9. April, selvom det er den mørkeste Dag i vor Historie, en sørgelig Nødvendighed for vort folkelige Livs Udvikling. Men vi faar ønske, at alle forstaar Alvoren og Betydningen af Samhørigheden indenfor alle Grupper, saa vi ikke skal have den værste af alle Dage tilbage, den Dag, da vi ikke længere er besat af fremmede Tropper, men besat af Splittelsens Sindelag i vort folkelige Samvirke.

Spørgsmaalet om, hvem der har Ansvar og Skyld for det skete den 9. April, maa vi lade ligge, men ikke glemme, at vi alle var solidariske i det, der gik forud, at andres Skyld ogsaa er vor egen Skyld. Det er ikke et Diskussions-emne — sket er sket — vi staar nu midt i Begivenhederne og maa forme vor Fremtid der ud fra, og nu gælder det

et Sindelagets Kamp hos hvert enkelt Menneske for vort Folks Liv eller Død, om vi har noget, vi synes, det er værd at leve for og paa.

Det er en Kamp, der er ikke mindre alvorlig, fordi den ikke føres med Tanks og Bomber, en Kamp efter den Lov, at kun det kan bestaa, som har Livskraft i sig. Til syvende og sidst kræver den Kamp for det livskraftige og levedygtige i vort Folk ligesaa stor Anspændelse og Ansvarsbevidsthed som Kampen, de krigsførende Landes Befolkninger er stillet overfor, da det betyder lige saa meget her som paa Slagmarken, om den enkelte svigter.

Det er ikke alene i Kampen i Forsvaret med Vaaben i Haand, at et Folk bør sætte sit Liv ind for Landet. Det kræver vist lige saa meget og maaske mere Anspændelse og Ansvarsbevidsthed af den enkelte at sætte Livet ind midt i Folket og med hele sin Vilje at være rede til at savne og bære de Byrder, der bliver os paalagt, sammen med sine Medmennesker. Her i den mørkelagte Hverdag vil den enkeltes Samhørighed med Folk og Fædreland vise sig. —

Nu vises den ikke længere ved Taler til Fædrelandets Pris eller ved at bære Knaphulsflaget, men nu skal den vise sig i Dagens Gerning i Samarbejde med Landsmænd.

Det vil nu vise sig, om vi er rodfæstet i det at føle Ansvar over for Land og Folk og ikke blot betragter os som et Led i en bestemt Klasse eller Parti, men som et Led i hele det danske Samfund og derved føler en Forpligtelse til at tjene i Stedet for at kræve, at gøre vor Pligt i Stedet for at fordre og kræve egne Synspunkter hævdet frem for andres.

Oven over de forskellige Samfundsgruppers Særinteresse maa rejse sig en større Interesse — en fælles folkelig Interesse — et folkeligt Fællesskab, der rækker ud over Grupperne.

Det vil nu vise sig, om vi har betragtet det folkelige Fællesskab som noget, vi kun kunde anerkende med Folk af vor egen Anskuelse — et Fællesskab, som vi kunde melde os ind i og ud af, som det passede os.

Skal vort folkelige Fællesskab være vort Fremtidshaab.

forudsætter det, at vi alle forstaar, det er noget mere end en Sammenslutning, vi kan løbe fra og til, men at det er noget, vi simpelthen er født ind i som i en Søskendeflok og er bundet til, hvor forskellige vi end er.

Et saadant Fællesskab betyder i Dag en Forpligtelse og et Medansvar af alle overfor alle. Thi immer det dages dog paa ny, hvor Hjerterne i fælles Samhu og Samdrægtighed og i Trofasthed og Kærlighed mod den fælles Arv forventer en Morgen.

J. Sloth-Nielsen.



Et Interview.

FOR nogle Aar siden havde jeg en mærkelig Oplevelse, idet jeg blev tilbudt at agere i en Film. Jeg havde dog aldrig drømt om at blive Filmsskuespiller, men lad mig blot indrømme, det blev en af mit Livs største Skuffelser. Jeg drømmer aldrig mere om at komme til Filmen. Et oplivende Moment var der dog. Jeg lærte at kende en Mand, jeg saa ofte havde hørt og læst om, Vegetaren Frederik Madsen, mere populær under Navnet »Bananen«. I tyve Aar Dr. Hindhedes Forsøgsindivid. Vi agerede sammen i Titelrollerne som Fader og Søn, og jeg er stolt af, at han endnu kalder mig sin Søn; thi bedre dansk Mand og ærligere Ven har jeg aldrig kendt.

En Aften tog jeg ud hos ham for at hygge mig i Familiens Skød, og for at høre ham citere eller læse Digte op, helst af Aakjær, paa Sallingmaal, som er Madsens Modersmaal. Eller høre ham fortælle morsomme Historier, aller mest interessant er dog hans egen Historie.

Da fik jeg en Ide, jeg kunde jo faa et Interview til Aarsskriftet. —

Hvor længe har du egentlig været Vegetar?

»Siden 1901. Først en halv Snes Aar efter blev jeg Dr. Hindhedes Forsøgsindivid.«

Befandt du dig altid godt med Forsøgskosten?

»Ih — nej da. Sommetider gav man mig noget, for at jeg skulde blive daarlig, — og saa blev jeg daarlig.«

Var du saa aldrig bange for, at du ikke skulde blive rask igen?

»Jó, en Gang gav man mig kun Franskbrød, Margarine og Vand, altsaa en Kost uden Vitaminer. Det var om Sommeren, alligevel blev Vejret graat og trist, aldrig en

Lærke sang, alt og alle var mig imod. Tilsidst kunde jeg næsten ikke hænge sammen, og saa blev jeg blind. Heldigvis varede det kun 5—6 Minuter.

Men Hindhede blev glad og sagde: »Det er jo storartet, det er glimrende, tænkte jeg det ikke nok«.

Fik du saa ikke Medicin, saa du kunde komme dig igen?

»Jo da. Jeg fik alle de Jordbær, jeg kunde spise, der fandtes de Vitaminer, jeg manglede, og saa blev Himlen klar og blaa, og jeg kunde baade høre og se Lærken, men jeg forstod ikke, hvad jeg havde ærgret mig over, for der var jo slet ikke noget i Vejen«.

Hvad var det skrappeste du har prøvet?

»Den danske Hærs Slagkraft har altid været afhængig af, om man havde nok af gule Ærter, og de slap op under den forrige Verdenskrig. Jeg skulde saa forsøge om Ærterne kunde erstattes med Soyabønner. De smagte ikke godt, og lugtede som Kloakvand. Man mente dog nok, de kunde bruges til de menige Soldater, men det blev aldrig til noget.

Under Krigen, da de sædvanlige Næringsmidler slap op, vilde man se, hvad der skete ved at konsumere store Kvanta af Rodfrugter. I 3 Maaneder spiste jeg 3 kg Kaalrabi om Dagen«.

Det var ikke saa lidt?

»Ja, men en Tid spiste jeg 5, en enkelt Dag 5½ kg Tomater om Dagen. Det gamle Maal en Skæppe var lige lidt nok til to Dages Forbrug. Det var dejligt, og jeg blev skyllet ordentlig ud den Gang.

Men det allerskrappeste var da ogsaa under Krigen, da en Tysker fik Lov at fodre mig med Hø og Halm«.

Hva' beha'r. Hø og Ha...!!

»Ja, Lucerne blev malet fint til Mel. Men naar man kom Gær i Dejgen og bagte Brødet skete samme Proces som i en Komave, det gærede, og det færdige Brød mindede i Lugt og Udseende om en Kokasse. Saa bagte man Melet til Kiks, men jeg holdt kun til det Foder i 3 Dage. Som du hører, er jeg gaaet gennem meget, og meget er gaaet gennem mig«.

Hvor gammel er du i Grunden? Selskabet, vi var i

forleden Aften, talte om din Alder, vi mente, du var midt i 40'erne.

Den elskværdige Fru Madsen smiler og henter en Bunke Avisudklip frem, det er Interviews, Artikler, skæmtende Viser osv., som Madsen har givet Bidrag eller inspireret Journalisterne til. »Se, her er et Billede fra min Mands 60-aarige Fødselsdag.»

»Ja, det har altid interesseret min Kone at samle paa den Slags«.

Hvordan klarer du dig nu med Rationerne?

»Jeg bytter mine Kaffemærker og faar Rugbrødsmærker i Stedet. Men jeg gør det med en daarlig Samvittighed, for jeg faar et godt Næringsmiddel i Stedet for Gift«.

Hvordan saa med Fedt og Smør?

»Jeg har altid set skævt til Grisene, fordi de slaar Krøller paa Halen af bare Vigtighed over, de var nødvendige, for at Menneskene kunde faa Fedtstof. Ganske vist aad de alle mine Livretter Rug, Byg, Kartoffler og Skummetmælk.

Saa vilde jeg prøve, om jeg ikke kunde gøre Grisene det efter. I 835 Dage levede jeg af fedtfri Kost. Passede mit Arbejde, ofte meget haardt Slid, og tog endda paa i Vægt. Men det fine ved det var, at jeg sparede de $\frac{4}{5}$ af Næringsværdierne, som gaar tabt ved at passere Grisene«.

Har du aldrig røget Tobak?

»Nej, ikke siden jeg blev konfirmeret, da sagde man til mig, at jeg selv skulde tage Ansvar for mine Handlinger. Men ellers er jeg ikke Modstander af Tobakken, den bruger vi Gartnere til at slaa vore værste Fjender ihjel med. Nikotin er en af de allerfarligste Giftstoffer vi har. 5 Centigram regnes for dødelig Dosis.

Jeg har ofte tænkt paa, at en Nutidsbonde kender den nøjagtige Analyse af det Foder, han giver sine Kreaturer, og ved, hvorledes han producerer de billigste Foderenheder, og hvormange af hver Slags det er hensigtsmæssig at give for at opnaa den mest rentable Ydelse. Men hvormange Husmødre har Kendskab til Husholdningskemi? Og hvor mange af disse giver sig af med at analysere den Mad, de laver, og regne ud, hvor mange Kalorier og hvilke

Vitaminer, der findes i Kosten? Formaalet skulde være at lave sund, billig og velsmagende Mad. Det almindeligste er at vende Rækkefølgen om, og de fleste naar vel ikke længere end til at lave Mad, der smager godt, og saa siger man, at Vedkommende er dygtig til at lave Mad. Men saa maa det da ogsaa være en dygtig Fodermester, der giver Køer og Grise det, de holder mest af. Desuden administrerer Kvinderne den største Part af de samlede Indtægter«.

Det maa være interessant at vide saa meget om Ernæring, som du ved, der tager ud og holder Foredrag derom, thi det er da vigtigt, hvad Menneskene faar at spise.

»Ja vist er det, men Mad har aldrig interesseret mig uden rent ernæringsvidenskabeligt. Nogen lever kun for at spise, men jeg spiser kun for at leve, og er tilfreds med Vegetarens enkle Kost, Kartofler, Brød, Grød, Grønsager og drikker for det meste rent Vand, eller Kartoffelvand, Säftevand, en enkelt Gang et Glas Kærnemælk, ikke at glemme Æblethe.

Men jeg forstaar ikke, at Mennesker ikke har større Ting at tale om end Mad, om hvad de fik til Grossererens Jubilæum eller til Proprietærens Barnedaab«.

Men tror du nu ogsaa, andre kan leve og trives af det, som du har gjort det?

»Du kan jo se paa min Søn og Datter, de har aldrig smagt Kød eller Fisk«.

Jeg ser paa hans voksne Børn. Sønnen en stor og kraftig Yngling. Datteren smuk og naturlig, nok noget kraftigere end den moderne slanke Linie kræver.

Vi sad og nød Æbletheen af smukke og kunstnerisk malede Kopper, saa fortsætter Madsen.

»Som du ser kan Vegetarens Kost strække til mere end at producere Fedt, der kan ogsaa blive et Overskud til Aand. Servicen her har min Datter malet, for Resten ogsaa Maleriet der og de der Akvareller, samt Skulpturen henne paa Klaveret«.

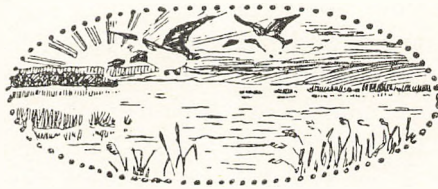
Jeg beundrer disse skønne Ting til jeg opdager, det er over Midnat.

Nu gaar jeg og tænker paa disse Menneskers sprudlende Humør, deres Livslyst og Glæde. Men de er jo ogsaa skaanet for Bekymringer, som andre har: Om der nu bliver Raad til en Gaas til Jul, om Fedtet ogsaa vil blive rationeret, om vi faar den ekstra Kaffetaar, der blev os lovet.

Men for den, som er fyldt med bange Anelser, kan dette maaske være til lidt Trøst.

Brønshøj i December 1940.

Edvin Lindquist.





Skolen set fra Haven.



Aaret, der svandt. . .

Sorgløst kan vi ej synge dit Navn,
Danmark!

Der bløder Saar og der brænder Savn.
Den Sang kan Tvang dog ej stænge.

Den er i hvert Slag, vort Hjerter slaar,
stærkere nu i Dag end i Gaar.

Vi har elsket dig længe

Danmark!

i Tusinde Aar.

Valdemar Rørdam.

DET AAR, der nu snart er forbi, har været rig paa Tildragelser. Det vil gaa ind i Historien som et Mærkeaar, maaske vil det blive skelsættende for hele det aandelige, kulturelle og økonomiske Liv i Europa. Det bliver Fremtiden forbeholdt at dømme om Rækkevidden og Værdien af dette for Lande og Folk.

Ogsaa for Danmark vil det føre til Ændringer paa forskellige Omraader, og selv om vi i egentligste Forstand er holdt udenfor Krigen, har vi dog faaet dette vældige Op-gør saa nær ind paa Livet, at vi daglig mærker Virknin gerne deraf. Vi kan ikke, som under Verdenskrigen, synge: „Du Pusling-Land, som hygger dig i Smug, mens hele Verden brænder om din Vugge“. Vi kan ikke nøjes med at vente og haabe paa, at det gaar nok altsammen, vi maa tage Stilling til baade det ene og det andet; vi maa prøve paa at gøre op med os selv, hvad vi har af Værdier, som vi ikke kan eller vil give Afkald paa, og hvad der for os er mindre værdifuldt.

I den Henseende synes jeg, at Aaret har givet visse Fingerpeg. 9. April virkede paa mange Maader lammende, — det fik f. Eks. de fleste Højskoler at føle, idet der næppe var en Skole, hvor der ikke fandt Udmeldelser Sted,

men da der var gaaet en lille Tid, og vi ligesom fik os besindet — det er jo karakteristisk for det danske Folk, at det skal have Tid til at besinde sig — kom de fleste vistnok til det Resultat, at vi havde ikke noget at skamme os over. De danske Soldater viste sig som gode danske Mænd, og de har da ogsaa faaet fuld Anerkendelse baade udadtil og indadtil. Ære være de faldnes Minde.

Og saa var det, som der voksede en Samfølelsens Aand frem i vort Folk, vi følte, at vi havde Fællesværdier, som vi kunde samles om og styrkes og beriges af. Jeg tænker her blandt andet paa Alsangen. Der er saa tit blevet sagt, at der findes ikke et Folk i Verden, der har saa rig en Sangskat, som det danske Folk, og det er vist rigtigt; men den gode Sang har ellers ført en Askepot-Tilværelse i Jazz, Refrain og Døgnvisernes Tidsalder. Nu var det ligesom, Folket vaagnede op, og vore herlige Folke- og Fædrelandssange lød fuldtonende ud over Landet og samlede Tusinder og atter Tusinder.

Ogsaa Festen for vor Konge den 26. September blev et uforglemmeligt Minde og et Vidnesbyrd om Sammenhold, naar det gælder Konge, Land og Folk.

Ejendommeligt er det ogsaa, at Indvielsen af Grundtvigskirken netop skulde finde Sted i Aar. Om det er Aarsagen, eller der virkelig er en dybere Trang i Folket til at samles om det, Grundtvig var Talsmand og Forkæmper for, er for tidligt at dømme om, men Fakta er jo, at Grundtvig oplever en Renaissance i vor Tid.

I denne Forbindelse er det interessant at høre, hvad den katolske Præst og Forfatter, Peter Schindler, skriver i „Dansk Tunge“ om Grundtvig. Han skriver: „Som man rykker frem i Aar og Udvikling, vender man vistnok hyppigere og hyppigere tilbage til sit religiøse Væsens Kilde; led ved idelig at nippe til tilfældige Væld ved Vejen, begærer man paany og paany at drikke af de første dybe Brønde.

Saadan har jeg det personligt med Grundtvig. Naar jeg trænger til — ikke en Læskedrik for øjeblikkelig Tørst — men til at fylde tomme Celler i Sjælen, til at mærke det

bruse i Sindet, til at føle Aandens Aarer svulme. . . saa maa jeg have fat i „Sangværket“, og saa gaar Timerne, og Natten lider. Saa gaar det som hin Nytaarsnat i 19-Aars Alderen, da der gik to Petroleumslamper og flere Stearinlys med, før Dagen og Aaret gryede over de to Bind med marmoreret Omslag og sort Shirtingsryg om det gothiske Tryk — den samme Betagelse, den samme Bevidsthed om Klasicisme: dette er i Slægt med det største i Verden — med Oceanets Vælde, med ensom Grad, med gigantiske Orgler, med Templet paa Zion, med Akropolis og Pyramider, med Pauli skælvende Ild, med Beethoven i „den IX“, med Døden, med Livet — med Gud . . . Rejser, Studier og Møder med den store Verden langs de syv Have bekræftede blot mit Syn, at hans Format havde været som Kirkefædrenes; havde han ikke levet i et usaligt lille og afsides Land, havde han staaet som Nevmans Lige- mand, hvis han havde tilhørt Verdenskirken. Og det blev mig en Sorg, at han kun naaede at blive Guds Gave til Danske, naar han kunde være blevet det for en Verden“.

Ogsaa dansk Ungdoms Samvirke skal lige nævnes, og Tilslutningen til vore Ungdomsskoler i Vinter vidner om en vaagnende Trang til at samles om vore fællesfolkelige Værdier, saadan som de ytrer sig i Hjem, Skole og Kirke.

Vi vil haabe, at det er en virkelig Trang og ikke blot en flygtig Stemningsbølge, der ruller hen over Landet en kort Tid for saa at forsvinde i det store Hav.

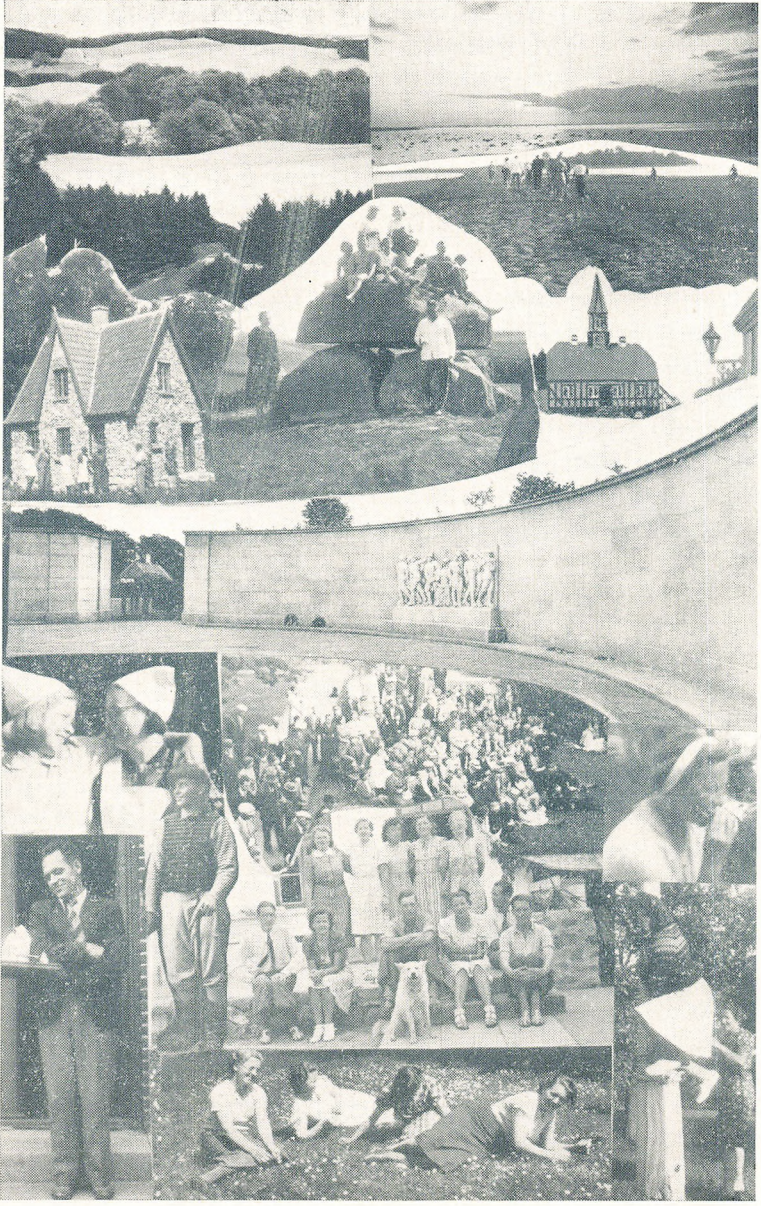
Paa mange Maader er det en rig Tid, en Grødetid, vi oplever. Det er nok muligt, at vi i økonomisk Henseende bliver fattige, og for adskillige bliver det maaske svært nok at gaa ind under; men kunde det føre til, at vi i aandeligt Henseende vokser i samme Forhold, som vi i økonomisk Henseende bliver fattige, saa er jeg ikke i Tvivl om, at vi som Folk vil staa langt bedre rustet til at dømme om ægte og uægte i alt det nye, der vil møde os udefra i den kommende Tid. Derfor siger vi:

Lad det bryde, lad det gære, stem ej Strømmen, taal dens Brag, den vil bære Grøde til en Sommerdag.

Her paa Skolen har Aaret i mangt og meget formet sig som de foregaaende. Vi begyndte med et godt besøgt Aabningsmøde, hvor Pastor Lykke og jeg talte. Det er jo blevet Tradition, at vi holder Aabningsmøde om Aftenen samme Dag, som vi modtager Eleverne, og det er vi glad for; thi selv om vi ikke saadan holder nogen Programtale — det vilde jo ogsaa blive noget ensformigt at høre paa for vore Naboer og Venner og gamle Elever, som vi altid har den Glæde at se ved disse Møder, saa er det dog saadant, at det, der bliver sagt, ligesom slaar Tonen an for Vinterens Arbejde og Samvær, og det er saa let at faa begyndt næste Morgen.

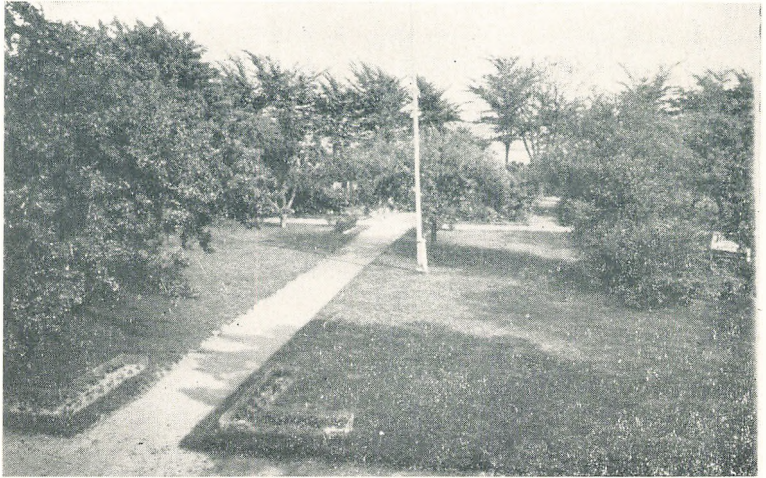
Det kan jo være svært nok saadan pludseligt at blive revet fra det praktiske Arbejde ude i den fri Natur og komme til at sidde stille paa Skolebænken. Det sker da ogsaa, at Eleverne i de første Dage klager over Ømhed et vist Sted, derfor benytter vi den første Tid — for saa vidt Vejret tillader det — til at se Hads Herreds ejendommelige Natur, og her kan laves mange gode Ture. Jeg behøver jo kun at nævne Rathlousdal, Norsminde, Sondrup Bakker eller Alrø, saa vil I sikkert mindes mangen Oplevelser med Glæde, eller for Eks. Turen ind over Randlev med den smukke Præstegaard og ditto Kirke, videre over Gosmer til Højby med de mange velholdte og veldrevne Husmandsbrug, derefter til Hou for saa paa Tilbagevejen at bese Udgravningerne ved „Bjørnekjær“ — Marsk Stigs gamle Borg. Efter saadan en Tur er man oplagt til Aftensmaden, og næste Dag er det dejligt at faa Plads paa Skolebænken igen.

Inden Jul plejer vi ogsaa at have en Teatertur til Aarhus. Vi saa „Bryllup i Stilhed“. Ligeledes har vi vore Maa nedsmøder og faar i Reglen ogsaa en Svingom. Alt dette er Afveksling i Skolearbejdet og med til at give Rytmen i Tilværelsen. Forøvrigt er Undervisningen jo langtfra ensformigt. Der skal skrives Stil, og det er ikke altid saa let at faa Hjernecellerne til at forme det, man vil have frem. Regneopgaverne kan ogsaa give Hovedbrud for slet ikke at tale om Kemi. Hvad er nu HCl eller H₂ SO₄?





Valgmenighedskirken i Rimfrost.



Parti fra Haven.

I Historietimerne prøver vi saa at leve med i tidligere Slægters Kampe og Sejre — eller Nederlag, og i Litteraturen er det, som vi løftes op i en højere og skønnere Verden.

Jo, der er rig Afveksling, og Tiden gaar hurtigt. Vi synes jo knap, vi har rigtig begyndt, før der tales om, at nu er der kun 3 Uger eller 14 Dage til Jul. Alligevel glæder vi os alle til Juleferien. For mange betyder det en Ferie, som de ikke har kendt Magen til, siden de var Børn. 14 Dage, det er vel nok en lang Ferie, og saa gaar det endda for de fleste saadan, at den er altfor kort.

Efter Juleferien møder Eleverne med Trangen til rigtig at kaste sig ind i Arbejdet; man har jo faaet en Del Træning i at samle Tankerne om noget bestemt, og der er kun 3 Maaneder tilbage. Alligevel er det som Ansigterne lyser endnu en Kende op, naar vi begynder at tale om Fastelavnsfesten. Ganske vist giver det ekstra Arbejde til dem, der paatager sig at optræde som Skuespillere, men det giver ogsaa megen Fornøjelse — ikke mindst under Indøvelsen af Komedien, og kniber det med at faa slukket Kl. 11, minder vi bare om, at „Dagen har han skabt til Daad, Skumringen til Hvile“.

Stykket, der blev spillet, hed „100,000 Kr.“, forfattet af Bankassistent Andersen, Odder. Det var et Nutidsstykke, desværre ikke helt uden Sidestykke i det virkelige Liv; men det endte i hvert Fald godt, og Eleverne klarede Rollerne udmærket. Der blev klappet, og de optrædende maatte frem paa Scenen flere Gange bagefter.

Stemningen var sat op hos Publikum, og da Salen var ryddet, gik Dansen med Liv og Lyst. Senere paa Aftenen opførtes „Skriftemaalet“, og efter Kaffen var der Kotillon.

Fastelavns Mandag er Fridag, men ikke just en stille Dag. Der kan findes paa saa meget fornøjeligt i en lun Gymnastiksal — slaa Katten af Tønden, holde Væddeløb, prøve Kræfter osv., og ikke mindst naar Temperaturen udenfor er 20 ° under Frysepunktet.

Uha, er det ikke, som det løber jer koldt ned ad Ryggen ved at høre ÷ 20 ° eller ÷ 27 °?

I den Henseende vil Vinteren blive husket. Det var jo en Rekordvinter med Hensyn til Frost og Kulde, det var vist den koldeste og længste sammenhængende Frostperiode, vi har haft i Danmark i de sidste 80 Aar.

Heldigvis var vi forsynet med vor sædvanlige Brændselsmængde, og det slog ogsaa til, men i de 14 Aar, vi har været paa Odder Højskole, har vi aldrig faaet rensat saa grundig ud i Brændselsrummet som sidste Foraar. Og saa var man jo lige ved at fortryde, at man havde faaet indlagt Centralvarme. Ganske vist var der lunt og godt overalt, og vi hørte adskillige Gange Udtalelser fra Eleverne om, at det var da godt, de var kommet paa Skole og ikke skulde gaa og fryse ude, eller i kolde Karlekamre; men det var lige ved at gaa en paa Nerverne, for hvis man ikke passede paa, at der var lukket tilstrækkeligt op overalt, kunde man være sikker paa, at Rørene frøs, og saa maatte Blæselampen i Gang. Ogsaa Vandrørene maatte man hele Tiden have i Tankerne og sørge for at faa lukket for Vandet om Natten. Men vi slap igennem uden nævneværdigt Uheld, og nu glæder vi os igen over Centralvarmen.

Da Frosten havde slaet Bro over Sunde og Fjorde, og Havet var lagt til, faldt Talen ret naturlig paa tidligere Tidens dristige Færd over det islagte Hav. Der blev nævnt den svenske Konge Karl Gustavs Tog over Isen fra Jylland til Øerne 1658. Gøngenhøvdingens Slædefart samme Aar og Odder Højskoles uforglemmelige Tur over Isen til Tunø 1929, alt blev indgaaende drøftet, og da Færdselen mellem Samsø, Tunø og Fastlandet rigtig var kommet i Gang, talte Eleverne om, at det kunde være helt interessant at komme ud paa en saadan Tur. Da Tanken først var udkastet, skulde den ogsaa realiseres, men man vilde ikke nøjes med at gaa til Tunø, det skulde være helt til Samsø.

En tidlig Lørdag Morgen, endnu før det var rigtig lyst, stod Eleverne og Lærer Nielsen med en velpakket Slæde og godt Humør klar til Turen. — Vi havde Landbrugskursus paa den Tid, derfor kunde vi ikke være med alle. — Søndag Aften vendte de tilbage, godt træt, men rige paa Oplevelser. Det blev en Begivenhed, der tit blev talt om siden.

Det kolde Vejr indbød ellers ikke stærkt til Udflugter, men vor traditionelle Heldagstur til Aarhus kunde vi dog ikke give Afkald paa. Det var jo ogsaa i de Tider, da man kunde benytte Rutebiler. Turen gik over Viby, hvor vi saa F. D. B.s Fabriker, derfra til Aarhus, hvor vi besøgte Den gamle By, Museet, Domkirken og Ceres Bryggerier. Om Aftenen var vi i Teatret og saa Lystspillet „3 smaa Piger“. Bagefter fik vi en Svingom paa Forsamlingsbygningen i Amaliegade sammen med Aarhusegnens Gymnastikforening.

Vi havde det som sagt lunt indendøre, og Tiden gik med et solidt og godt Arbejde. Paasken kom jo tidlig, vi syntes ikke, vi kunde naa at blive færdig, saa vi kunde slutte til Paaske, og med Undtagelse af et Par Elever blev de alle til den sidste Marts.

Den 2. og 3. April havde vi Eksamen for Kontrolassistenterne, der alle bestod med gode Karakterer.

Foraaret kom sent. Kulden havde faaet et vældigt Tag i vor gamle Klode, men Solen blev dog den stærkeste, og Frostene maatte vige, men det blev ikke meget, vi fik lavet i Haven i April.

Naar man nævner April er det ligesom Tankerne uvilkaarlig samler sig om den 9. April. Jeg skal dog prøve paa at forbigaa den Dato i Tavshed, selv om den skabte megen Uro i Sindet. Adskillige af de indmeldte Elever skrev til os og spurgte, om der blev Skole, og nogle meddelte, at under disse Forhold turde de ikke rejse saa langt bort fra Hjemmet, vi maatte have dem undskyldt, at de ikke kom.

Nej, vi glemmer ikke let April 1940.

Det blev da ogsaa den mindste Flok Piger, vi endnu har haft, men lad det være sagt med det samme, det blev en dejlig Sommer. Der herskede en egen hjemlig Hygge og indbyrdes god Forstaaelse imellem os alle, baade Elever og Lærersonale, og selv om vi vel alle bar paa noget, der var fremkaldt af 9. April — undskyld at jeg nævner Datoen igen — saa kom det ikke frem, og alles Indtryk var vist det, som en af Eleverne en Dag udtrykte saaledes: „Hvor har vi det dog godt her, vi hører jo ikke noget om Krigen, hjemme følte vi Trykket af den daglig.“

Mange regnede vist med, at det vilde blive en kold Sommer, dels har det været varme Somre i flere Aar, og dels tænkte man vel særligt paa den megen Kulde fra Vinteren af. Men da først Foraaret rigtigt naaede frem, kom Varmen ogsaa, og de tre første Maaneder blev, hvad Vejret angik, lyse og varme. De 3 sidste Sommermaaneder var der derimod ikke noget at prale af i den Henseende.

Naar jeg ovenfor har skrevet, det blev en dejlig Sommer, gælder det baade Skolens indre og ydre Liv. Det fornøjelige føjede sig paa en naturlig Maade ind i det teoretiske og praktiske Skolearbejde. Der blev arbejdet med Humør, og de unge Piger var gode Tilhørere ved Foredragene.

Elevmødet er et vigtigt Bindeled mellem gamle Elever og Skolen. Vi ved, at mange ser hen til det med stor Forventning; derfor gør vi ogsaa alt for, at det kan blive saa indholdsrigt og festligt som muligt.

Allerede sidst i Maj begynder vi at lægge Planer for Mødet, og det er jo særlig Underholdningen, der bliver drøftet. Naar Lysten, Viljen og Kræfterne er der, kan en lille Flok godt paatage sig en stor Opgave.

Det var virkelig en stor og dristig Opgave at give sig i Lag med Aakjærs: Himmelbjergpræsten, men det lykkedes over al Forventning godt. Sloth Nielsen var ihærdig baade som Instruktør og Skuespiller, og alle levede sig ind i Rollerne og gik op i Stykket paa en saadan Maade, at det maatte blive Sukces, og det blev det.

Vi plejer kun at regne Søndagen for den egentlige Elevmødedag, men i de senere Aar er der mødt flere og flere langvejs fra Lørdag Aften; derfor udvidede vi Mødet til ogsaa at omfatte Lørdag Aften, og vi blev ikke skuffet.

Da Klokken ringede til Samling i Gymnastiksalen, var der mødt ca. 75. Her bød jeg velkommen, og derefter holdt Sloth Nielsen et godt Foredrag, ledsaget af Lysbilleder, over en Rejse til Vestfronten og England.

Bagefter havde vi det hyggeligt ved Kaffebordene, og her sluttede vi med Aftensang.

Søndagen oprandt med straalende Solskin, og mange var tidlig oppe og gik Morgentur. Efter Morgensangen i

Skolestuen samledes vi i Haven og sang „Hil dig vor Fane“, medens vor smukke Dannebrog langsomt gled til Tops. Det blev en stemningsfuld Indledning for Dagen.

Lidt efter begyndte gamle Elever at indfinde sig, og det blev en ret stor Flok, der kunde overvære Gudstjenesten i Valgmenighedskirken. Kl. 12 samledes vi til Middag i Skolestuen, der var lavet om til Spisestue og smukt pyntet.

I Tiden efter Middag og til det egentlige Møde begynder Kl. 3, ser man gerne de forskellige Aargange samle sig i Smaagrupper rundt omkring i Haven. Gaar man rundt til de forskellige Hold, erfarer man hurtigt, at Samtalen drejer sig om Oplevelser fra Skoletiden. „Kan du huske den Gang, vi glemte Klara i Aarhus“, eller vi talte lige om, da Møller Stenskrog optraadte som Klokker Link. Hvis der saa dukker et kendt Ansigt op henne ved Indkørselen, lyder der frejdige Tilraab, og den nyankomne er hurtigt optaget i Selskabet.

Kl. 5 samledes vi i Haven under det store Æbletræ. Her bød jeg velkommen og talte om: „Værdier vi ikke vil miste“. Derefter talte Sloth Nielsen om: „Hvad der holder et Folk i Live“.

Efter en kort Pause holdt Elevforeningen Generalforsamling. Formanden, Laurits Laursen, bød velkommen og aflagde en kort Beretning. Regnskabet blev forelagt og begge Dele godkendtes.

Atter kunde man se de mange Smaagrupper i ivrig Samtale, eller der blev fotograferet, og Tiden gik hurtigt, til Kl. kaldte til Aftensmad.

Kl. 8 samledes vi atter i Haven, hvoraf en Del i den sidste Times Tid var blevet forvandlet til Lynghede, og nu blev Publikums Interesse holdt fangen et Par Timer af vore flinke Skuespillere. Det vil føre for vidt at komme ind paa en nærmere Forklaring af Stykket. Billedsiden fortæller helt godt om adskillige Situationer. Det var en herlig, lun og mild Aften, og selv om Stykket tog et Par Timer, var der vist ingen, der følte, at det varede for længe. Derefter fik vi en lille Svingom i Gymnastiksalen, og Festen sluttede ved 12 Tiden ved Kaffebordene med Aftensang og Tak.

Paa Grund af „Sommertiden“ blev der nogle gode lange Aftener udmærket egnede til Cykleture, og det blev de da ogsaa benyttet til. Sønderjyllandsturen maatte opgives. Den er næsten ikke til at gennemføre uden Rutebiler, men en længere Tur syntes vi dog, vi skulde have, selv om det skulde foregaa pr. Cykle.

Der blev foreslaet flere Steder. Sloth Nielsen var en ivrig Forkæmper for en Tur til Molsegnen og Djursland. Han har jo været Lærer paa Djurslands Højskole, har tjent for Raket — undskyld Agnes, i 7 Aar, og det er forstaaeligt, at han er kommen til at holde af, ja elske Landet deroppe omkring. Han kender det ud og ind, har gennemtravet det paa Kryds og tværs, vi kunde trygt overlade Førerskabet til ham. Der er fortalt om Turen andetsteds, jeg vil blot sige, at det blev i alle Maader en uforglemmelig Tur. Vi saa et ejendommeligt og smukt Stykke Danmark, kom i Forbindelse med herlige og gæstfrie Mennesker og vendte tilbage, styrket og oplivet til at tage fat paa Skolearbejdet igen.

Den sidste Søndag i Juli havde vi Sommermøde. Sloth Nielsen og jeg talte. Desuden var der en smuk Opvisning i Gymnastik og Udstilling af Elevernes Arbejde fra Skolekøkkenet og Systemerne.

Efter Sommerferien vendte nogle af Eleverne tilbage for endnu at nyde Skolelivet et Par Maaneder, og det er altid et Par gode Maaneder. Der er ligesom lidt mere Ro over Arbejdet, vi lever os endnu stærkere sammen, og der er vist ingen, der fortryder, at de ofrer 5 Maaneder paa deres Højskoleophold.

I September Maaned havde vi et Kursus for unge Piger (ogsaa et 11 Dages Kursus for Koner) og vi holdt vort Efteraarsmøde den 11. Sept. med Tale af Biskop Skat Hoffmeyer og Oplæsning af Forfatter Chr. Demuth og Frue. Der var meget stor Tilslutning, og det blev i alle Maader en god Dag.

Om os selv blot dette; min Kone og jeg kender I jo, men Børnene er vel lige ved at vokse fra jer. De sidste Aargange kender dem jo knap, og de tidligere Aargange vil vel have vanskeligt ved at genkende de smaa Drengene, der løb omkring

og legede. Men de er heldigvis ikke vokset fra os. De glæder sig altid til at komme hjem i Ferien, og jeg behøver vist ikke at sige, at Glæden er gensidig, saadan skal det ogsaa være.

Gunnar er stadig ved Landbruget, han er paa andet Aar hos Grd. Jacob Hesselund i Boulstrup. Det er et godt Hjem, og Jacob Hesselund forstaaer de unge. Jeg kan forstaa, at de taler om alt vedrørende Bedriften, og det sker ogsaa om Vinteren, naar der ikke er saa travlt, at han siger til Gunnar efter Eftermiddagskaffen: „Skal vi ikke lige have et Spil Dam, inden vi skal ud og fodre?“

Børge og Ejgil er paa Silkeborg Seminarium, Børge paa sidste Del, Ejgil paa første. Det er en rig Tid for dem, og de er stærkt optaget af det, de oplever og hører. Ved Siden af deres Studier har hver sine Interesser. Børg dyrker sin Musik og læser en Del ved Siden af. Ejgil er Sportsmand og dyrker baade Gymnastik og Fodbold.

Ja, Aarene gaar. Mange af jer er blevet gift og har stiftet eget Hjem. Vi præsenterer jo hvert Aar en lang Liste over nygifte, og saa faar vi endda ikke alle med. Det betyder jo, at I er blevet mere optaget af eders eget, har ikke saa let ved at rive jer løs, naar vi kalder til Elevmøde eller Fastelavnstfest. Men selv om vi helst ser jer personlig, er vi ogsaa glade for Brevene, vi faar fra jer, og vi faar mange, og selv om det kniber med at faa svaret igen, synes vi dog, naar vi har faaet Aarsskriftet udsendt, at vi ligesom har faaet lidt af Gælden betalt.

Ja, Trofasthed og Sammenhold er Værdier, vi skal være om, det gælder ikke alene for den snævre Familiekræds og for et Folk, det gælder ogsaa for en Skole. Vi siger jer hjertelig Tak for Trofasthed i Tiden, der er gaaet, og Tak for Aaret, der svandt.

Elisius Johnsen.



At tjene Danmark.

DET er falden i vor Lod at opleve baade den største Glædesdag og den største Sorgens Dag i vor tusindaarige Historie, den 10. Februar 1920 og den 9. April 1940. Det er næsten for meget for et Slægtled. Den første var en Sejrens Dag for trofast Danskhed. Den sidste er den tungeste Dag, vi som Folk har oplevet. Siden den Dag har der for mange været noget uvirkeligt over deres Tilværelse. Angst og Uro ligger dybest i Sindet.

Vi er nu som et Folk i Smeltedigelen, og det skal vise sig, om vi bestaar af Slagger eller ædelt Metal. Dog, Metaller kan kun blive, hvad det er; vi er derimod selv medbestemmende om, hvad der skal komme ud af Lidelsen.

Det, der skete den 9. April, var en tung Oplevelse, men ret betænkt dog ikke det værste, der kunde ske med os. Det vilde det derimod være, om vi ikke føler os saa stærkt bundet til Danmark: Landet, Stedet, Folket, den danske Maade at anskue og leve Livet paa, saa vi trods alle ydre, svære Begivenheder har Vilje, Evner og al vor Kraft ind paa fortsat at leve som Danske.

Opløsende Kræfter skal nok melde sig. Der er Stræbere, som under alle Forhold sætter sin egen og sin Stands Fordel over hele Folkets og søger at udnytte Landets Nødsituation til at fremme egne Særinteresser. Men der er ogsaa Tegn paa, at noget godt er ved at gro frem i vort Folk, eller rettere, noget, der laa i Undergrunden, er ved at komme til sin Ret.

Der er Opmuntring i at høre mange danske Bønder udtale deres Glæde over, at vi ikke som under forrige Krig fik en Gullachstid, og at deres Kaar under de nuværende Forhold trods alt er langt bedre end Byboernes. Al Tale om privilegerede Klasser, hvadenten de findes i Byen eller paa Landet, virker som Gift paa Folkelegemet og maa nu forstumme. Det er ret ubegrænset, hvad Folk kan bære af

Savn og Indskrænkninger, naar det føles som en Nødvendighed, og alle bærer deres Part. Men er der nogen, der svigter, bliver det ikke blot reelt tungere for de andre, men det bliver ogsaa meget vanskeligere at bevare det gode Humør og den Frimodighed, der i tunge Tider er af saa uvurderlig Værdi.

Der udfoldes i denne Tid mange Bestræbelser for at finde sammen paa en Fællesfront, hvor dansk Samhørighed er Grundvolden. Dette Samlingsarbejde føles sandt, netop fordi Forskellighederne rummes deri, det udføres ikke blot af en eller anden Flok, der har taget Eneret paa at være de rette Danske, medens alle andre, der staar uden for deres Kreds, skældes ud for Stræbere og Hyklere. Fælles Nød, fælles Krav og fælles Opgaver er nu over os alle. Under saadanne Forhold er det et Gode, at politisk Splitelse bliver afløst af Samling i den Form, at de smaa Ting skubbes til Side for det enkle og store: Hvordan kan vi i Dag bedst gavne, nytte og tjene Danmark, saa det ogsaa i Fremtiden kan blive et frit og selvstændigt Land.

Der er Forjættelse i denne Samfølelse. Hinsides vore Meningers og Kredses Grænser lever dog Kærligheden til Danmark. Et gammelt Folk er tilbøjelig til at glemme Bevidstheden om sig selv. Men kunde vi nu til Gavns faa lært, at det danske er en Livsnødvendighed for os, kan alt det, der nu synes saa tungt, bliver den allerbedste folkelige Opdragelse for os.

Hvordan Fremtiden vil forme sig for Europas Folk, ved vi intet om. Men for vort eget Lands Fremtid og vort Folks Frihed og Selvstændighed fornemmer vi uvilkaarligt, at det vil blive af afgørende Betydning, hvordan vi selv klarer disse Dage og Aar, der ligger umiddelbart foran os, klarer dem ikke blot økonomisk, men ogsaa sjæleligt, klarer dem ikke blot hver for sig, men ogsaa som Folk.

Et Sted har vi alle, hvor der er Sejre at vinde: i det daglige Arbejde. Enhver, der ærligt og redeligt udfører et Stykke Arbejde, er med til at bygge Landet. Det kan være en Landmand, der ser sin Fordel og sætter sin Ære i at holde sin Mark ren for Ukrudt; han gør det for sig egen Skyld; javel! men der bliver den Ugræsrede mindre og de

Sække førsterangs Korn mere. Det kan ogsaa være en dygtig Købmand eller Haandværker, som oparbejder sig en solid Forretning. Det er jo ikke blot dette, at enhver Mand af den Slags kan betale sine Skatter og Afgifter og betale enhver sit. Men fra enhver saadan Mand udgaar gavnlig Paavirkning til alle Sider. Den Lærer, der i Skolen oplærer Børnene til at regne Flid og Retskaffenhed for mere end mange Penge og fine Klæder; den Embedsmand, der røgter sit Embede med Flid og Omhu, de arbejder for deres Land. Og fuldt jævngod med disse Mænd og mandlige Arbejdere staar den Kvinde, der styrer sit Hus med Flid og Sparsommelighed og oplærer sine Børn til et friskt, renligt og arbejdsomt Liv. Hver Moder er en af Folkets Mødre, hver den, der holder godt Hus med sit eget, holder godt Hus med sin Del af Fædrelandet og er med til at skabe Respekt om dette.

Det er ikke en begejstret Opblussen, der kræves, men sejgt Slid og et godt Stykke ægte dansk Arbejde til Bevarelse af Folk og Fædres Land. Det er dig, den enkelte, der skal gøre Arbejdet. „Vi kan allesammen gøre noget, der er noget ved — og som trænger til at blive gjort“, som en ung Pige udtrykte det i Sommer paa Spørgsmaalet om, hvad hun egentlig havde lært under sit Højskoleophold. I Dag spørges efter Karakter, Styrke og Sindelag. Til dig retter Tiden sit alvorstunge Spørgsmaal: Hvad duer du til? Er du en god dansk Mand, man kan stole paa?

Opgangstider og Nedgangstider veksler. Nu er vi i Bølgedalen. Men kan vi holde Hjerterne varme, bevare Troen og Viljen til Liv, kan man vel gøre meget ved os, men ud af Lidelsen vil gaa et lutret, rensat og styrket Folk. Da faar vi igen et Land som vore Fædres Land — og dog et nyt!

En venlig Hilsen til Odder Højskole og dem, jeg lærte at kende i de Aar, jeg havde mit Virke der.

C. H. Daugbjerg.

Meddelelser.

I Aarets Løb er følgende blevet gift:

Ingrid Jensen 1933.
Inge Kaufmann 1934.
Esther Svennum 1934.
Kirsten Nørgaard 1935.
Troels Svenstrup 1935-36.
Dagmar Nielsen 1936.

Vi ønsker de nygifte hjertelig til Lykke!

Odder-Kredsen i København lever endnu i bedste Velgaaende, og vi venter paa nye Tilhængere. I Aar er der ingen nye kommet til, tværtimod er der rejst to fra os, en til Fyens Land og en til de Jyders Land.

Vi samles jævnligt og drøfter gamle Minder og aktuelle Spørgsmaal. Og saa drikker vi Kaffe — saa god som den nu kan fremskaffes — og synger de kære gamle Sange i Højskolesangbogen.

Tillige har vi i Aarets Løb haft mange dejlige Aftener og Søndage sammen med Dansk Nordisk Ungdomsforbund, hvoraf vi alle er Medlemmer. Vi har haft Foredrag, Lysbilleder, Museumsbesøg, Vandreture, Cykelture og Roture og gør meget flittig Brug af Højskolesangbogen.

Hvis nogen vil være sammen med os, kan velkommende henvende sig personlig, skriftlig eller telefonisk til en af os.

Hilsen til alle vi kender og til dem, vi endnu ikke har set. Glædelig Jul! Godt Nytaar!

Betty Østergaard,

Løngangsstræde 21, K. C. 15738. Dalvängen 38. Brønshøj, Bella 3261.

Marie Karstoft,

Øresundsgade 25, Ø.

Edith Nielsen,

Gothersgade 135, St. th., K. Tornebuskegade 5, K., Palæ 8785.

Edvin Lindquist,

Martha Jacobsen,

Vesterbrogade 54, V.

Jørgen Andersen,

Glædelig Jul og et godt Nytaar ønskes Familien Johnsen samt Lærere og Elever fra Vinteren 37-38, og ikke at forglemme Pigerne fra Sommerholdet 38, og ellers Kammerater fra Tiden, jeg var i Boulstrup. — Med Hilsen

Møller Stenskrøg, Tinning Vestergaard, pr. Hinnerup.

Hilsen til Aarsskriftel. En rigtig glædelig Jul samt et godt Nytaar ønskes Familien Johnsen, Lærere, Venner og Kammerater fra Vinteren 1935-36. — Venlig Hilsen til alle.

Peder Bøgh, Tolderlundsvej 82, St. Odense.

En glædelig Jul og et godt Nytaar ønskes Kammerater og Venner fra Højskolen.

Ida Karstoft, Børnehjemmet »Lyshøj«, Sønderborg.

Inge Kaufmann-Mathiesen, Aabenraavej 13, Sønderborg.

Hilsen til alle Venner og Bekendte fra Odder Højskole med Ønsket om en glædelig Jul og et godt Nytaar.

Alfred Johnsen Østerlund, p. t. Kassø, pr. Hjordkær St., Sønderjylland.

En rigtig glædelig Jul og et godt Nytaar ønskes Venner og Bekendte. — Med venlig Hilsen

Petra J. Thyregod, Studshoved pr. Odder.
Kaj Lykke Sørensen, Malling Landbrugsskole.

Glædelig Jul og et godt Nytaar ønskes alle Venner og kammerater fra 1935-36.

Lars Andersen, Starupgaard, Malling.
Henry Rasmussen, Holmskovgaard, Malling.

De bedste Hilsener og Ønsker om en glædelig Jul og et godt Nytaar sendes Venner og Bekendte fra Sommeren 39.

Magda Petersen, Lundhoff, Odder.
Karoline Jensen, Forridergaarden, Torrild.

Vi ønsker Venner og Bekendte en rigtig glædelig Jul og et godt Nytaar, samt Tak for Sommeren 1940.

Margrethe Søndergaard Petersen, Randlev.
Edith Nielsen, Ebeltoft.

Glædelig Jul og godt Nytaar ønskes Venner og Kammerater fra 1935-36.

Edvard Christiansen, Malling Landbrugsskole.

De bedste Ønsker om en glædelig Jul om et godt Nytaar sendes hermed Venner og Bekendte fra Vinteren 1935-36.

Einar Jensen, »Ondrupgaard«, Odder.

Glædelig Jul og et godt Nytaar ønsker jeg mine Venner og Kammerater, Familien Johnsen, Lærere og Lærerinder. Tak for de dejlige Dage i Sommeren 1936.

Karen Nielsen, »Søndergaard«, Fjerritslev.

Alle Aarsskriftets Læsere, Familien Johnsen, Lærere, Lærerinder og Kammerater, sender jeg herigennem min Julehilsen samt Ønsket om et godt Nytaar for os alle og for vort Land Danmark.

Johanne Olsen, Sommeren 1929.

En venlig Hilsen og Ønsket om en glædelig Jul og et godt Nytaar til alle Venner og Kammerater paa Odder Højskole.

Henrik Rasmussen (32-33), Studshoved, Odder.
Folmer Rasmussen (31-32), P. Fabersg. 19² tv, København N.

Hilsen til Lærere, Kammerater og Venner fra Odder Højskole med Ønsket om en glædelig Jul og et godt Nytaar.

Niels og Kristian Bach. »Dalhøj«, Fjerritslev.

Hilsen til gamle Venner fra os alle tre paa »Lindely«.

Svend Lykke, Olga og Laurits Lårsen.

Alle gamle Elever og Kendinge fra Odder Højskole ønskes en glædelig Jul. — Mange Hilsener fra min Kone og

Erik Dahlerup Petersen.

En glædelig Jul og et godt Nytaar ønskes alle Venner og Bekendte.

Anna Laugesen, Søndergade, Ejstrupholm.
Sara Karstoft, Mindegade 8, Herning.

En rigtig glædelig Jul og et godt Nytaar ønskes Venner og Bekendte. — Med venlig Hilsen

Dagmar og Troels Svenstrup, 1935-36.

Glædelig Jul og et godt Nytaar ønskes Venner og Bekendte fra Højskolen.

Svend Poulsen, 1929-30.

En rigtig glædelig Jul og godt Nytaar ønskes alle Venner og Kammerater.

Johannes Sørensen, Aarslev.

Alle Venner og Bekendte ønskes en rigtig glædelig Jul og godt Nytaar. — Med Hilsen

Valborg og Regnar Wulff Rasmussen, Lunddal

En glædelig Jul og et godt Nytaar ønskes alle, jeg lærte at kende paa Odder Højskole.

Jørgen Jørgensen, Elbæk Lærerskole.

En glædelig Jul og et godt Nytaar ønskes alle Bekendte fra Tiden paa Odder Højskole. — Venlig Hilsen

Ingrid Therkildsen, Kodallund pr. Rask Mølle St.

En glædelig Jul og et godt Nytaar ønskes Kammerater og Venner fra Højskolen af

Johs. Jensen, »Stenslund«.

En rigtig glædelig Jul og et godt Nytaar ønskes alle gamle Elever.

Børge, Gunnar og Ejgil.

Gamle Elever sendes en venlig Hilsen med Ønsket om en glædelig Jul.

Gudrun Iversen.

Vi sender en hjertelig Hilsen til gamle Elever med Ønsket om en glædelig Jul og et godt Nytaar.

Mette og Holger Moseholt.

En hjertelig Hilsen med Ønsket om en glædelig Jul og godt Nytaar ønskes mine Venner fra Sommeren 1936.

Rigmor Jensen, Nybogade 21⁴, Vejle.

Gennem Aarsskriftet vil vi gerne bringe alle vor bedste Julehilsen med Ønsket om et godt Nytaar.

Asta og N. Primdahl.

En venlig Hilsen til mine Venner og Bekendte.

Kirsten Hune.

Gamle Elever og Venner ønskes en glædelig Jul og et godt Nytaar.

Anna og C. P. Corneliussen, Lahmsgade 57, Odense.

Rigtig glædelig Jul og godt Nytaar ønskes alle.

Karen Larsen.

En rigtig glædelig Jul og et godt Nytaar ønskes Venner og Bekendte.

Karl Svenstrup, Lundum.

Aarsskriftet skulde jo ikke alene være Budbringer mellem jer og os, det skulde ogsaa være saadan, at Eleverne derigennem holdt Forbindelsen vedlige indbyrdes. Vi beder jer derfor om at sende os smaa Meddelelser og Oplysninger, som kan have Interesse for Kammeraterne, ligeledes er vi taknemmelige for Artikler. Send det i god Tid, helst inden 15. November til Laurits Laursen, Boulstrup, eller til Skolen. Husk Adresseforandringer.

Vi fortsætter i Aar med at udsende Aarsskriftet pr. Postgiro, det gik helt godt i Fjor, men vi vil bede jer om at sende Kontingentet, 2,25 Kr., omgaaende. Send det Dagen efter at I har modtaget Aarsskriftet, saa glemmes det ikke, og det er lettere for os.

Skønt alt er blevet dyrere — Papir er steget med 100 pCt. — synes vi ikke, vi kan forhøje Medlemskontingentet, før det er vedtaget paa en Generalforsamling. Vi har derfor valgt at gøre Artiklerne lidt kortere, og paa den Maade indskrænke Sideantallet for om muligt at holde Balance. —

Vi har ogsaa samlet Billedmaterialet paa hele Sider. Der kan faas flere Situationer med og vi synes, det er helt interessant at studere denne brogede Mangfoldighed.

Vort Ungdoms-Herberge, D. U. H., har været godt besøgt, vi har haft 586 Overnatninger.

Fra Kursusudvalget har vi faaet Meddelelse om, at der er hevilget Understøttelse til 53 Deltagere til vore Landbrugskursus i Januar og Februar.

I Sommer havde vi 2 11-Dages Kursus i Husholdning og Kjølesyning for Kvinder med 48 Deltagere. I September havde vi et 3-Ugers Kursus for unge Piger med 8 Deltagere.

Hads Herreds Landboforening indbød som de foregaaende Aar til landbrugsfaglig Dag- og Aftenskole for unge Mænd fra Egnen. Vi havde 2 Hold med ialt 45 Deltagere.

Elevmødet 1941 holdes den 29. Juni. Vi sender jo Indbydelse ca. 14. Dage i Forvejen; men vi vil gerne allerede nu gøre opmærksom paa Dagen, saa I kan holde den fri, Send os et Kort, naar I kommer og kom saa vidt muligt Lørdag Aften.

Vi holder som sædvanlig vor Vinterfest Fastelavns Søndag (den 23. Februar), og for at ingen skal blive glemt, vil vi gerne gennem Aarsskriftet invitere alle. Kom saa mange som muligt! Aftenforestillingen begynder Kl. 7 præ., og selv om vi ikke maa hænge den røde Lygte ud, skulde vi gerne have fuldt Hus. De, der ønsker Natlogi, bedes sende os et Kort. Vi inviterer kun paa denne Maade.

Venlig Hilsen
Marie og Elisius Johnsen.



TH. KRIKSENS BOGTRYKKERI - ODDER
TELEFON 399